

DE VRIEND VAN DEN HUIZE.

Novelle.

DOOR

J. J. CREMER.

Heel lief, suus hee...l lief, speel maar gerust door; ik hoor je heel best, al praat ik; de *Réverie* hé! alferliefst!"

— Neen, de waanzinnige wals!...."

— Ah, juist, de waanzinnige wals, die andere is, als je zoo gaauw met de vingers moet tikkelen; precies; neen, ik hoor je heel goed..... Wat ik ook zeggen wilde, Mijnheer..... 't is weinig bijzonders; de burgemeester schijnt geen liefhebber van mooie boeken te zijn geweest. Eenige Grieksche, Latijnsche, Hebreuwsche, Fransche en Duitsche werken,.... maar vuil,.... weinig werken van smaak. 'k Had zoo gehoopt dat de werkjes van v. ZEGGELEN er compleet zouden zijn; VAN ZEGGELEN, daar ik u laatst die *baker* van voor heb gedragen, toen u allemaal zoo moest lagchen, — SUZE, als ik moet om slaan, roep me dan maar, — nee, die goede man heeft weinig met de *letterituur* opgehad.... Och! op een dorp! Behalven hier en nog een paar families, heb ik volstrekt geen liefhebberijen gevonden.... Beeldig porselein, Mevrouw, lange leizen, zes merken,.... O! wacht SUZE.... Zie zoo."

De persoon die van de piano, waar hij voor het spelende meisje 't muzikblad had omgeslagen, naar zijn stoel bij den warmen haard terugkeerde, heette BAREND FLITZ, en was de eenige zoon van Mijnheer FLITZ en Mejufvrouw FLITZ, geboren.... dat weet ik niet.

Wat Mijnheer FLITZ Senior in vroegere dagen geweest was, 't zij stukadoor, of metselaar, of wat dan ook; sommigen waren wel zeer nieuwsgierig geweest, daarvan het regte te weten, doch, nadat de Heer FLITZ Junior op Vrede-Lust, bij den rijken Heer GLEKKE vriendschappelijk werd ontvangen, overtuigd als deze was, dat de Heer FLITZ Senior fatsoenlijk rentenierde en zijn zoon.... kandidaat-notaris, *eenmaal* ook notaris zou worden, hield men het in 't dorp ook voor vast, dat de kandidaat FLITZ, die op 't kantoor van VAN SAFFELEN schreef — of in de leer was — de zoon van fatsoenlijke lieden moest zijn — misschien.... *misschien* was de oude FLITZ wel *hof*-stukadoor geweest.

Wij zullen u, waarde lezer, niet langer met de FLITZEN bezig houden, maar alleen den jongen kandidaat wat nader beschouwen, om daarna den slappen draad van het gesprek weder op te vatten.

BAREND was acht en twintig jaren oud; zijn gelaat, niet onaangenaam van uitdrukking, bezat echter niets dat het een of ander deed verwachten. Wilt ge zijn signalement? Welaan:

Voorhoofd, rond; oogen, bruin; neus, ordinair; mond, dito; kin, ovaal; haar, bruin; baard, (*collier d'amour*) rood; merkbare teekenen,.... ja, merkbare teekenen, dat was voor den steller van BAREND'S reispas, toen deze, weinige jaren geleden, een Duitsch reisje — naar Cleef — maakte, een moeijelijk iets geweest om in te vullen, want, om daar neêr te schrijven: »een bult,» dat was wat erg; »een hooge rug...» dat stond zoo vreemd, en, als hadde hij dat merkbare teeken *niet* bemerkt, zette hij, tot BAREND'S overgrootte vreugde zoo'n krommige streep——, zoodat de kandidaat toen tot de volledige overtuiging kwam, dat.... de meeste menschen 't niet eens zagen.

BAREND'S karakter?..... 't Woord in den zin van hoedanighe-

den — want BAREND kon niet precies een man van karakter genoemd worden — zijn karakter was werkelijk niet slecht. De jonge FLITZ was beleefd; goedgeefsch, kerksch, netjes op zijn kleeren. Of hij eenmaal van veel *talenten* rekenschap zou hebben af te leggen, dat gelooven wij juist niet, maar toch, BAREND sprak veel over *zijne* talenten, ten eerste speelde, of liever *blies* hij de fluit, zonder zich evenwel magtig veel om al die vreemde poespas van woorden te bekreunen, waar een muzijkstuk doorgaans meê gelardeerd is. 't Woord *Andante* vond hij nog steeds een vreemde meisjesnaam, en dat suze den jongman volstrekt niet begrepen had, toen hij eens, op de woorden *Andante con Espressione* wijzende, lagchende had aangemerkt, dat dit alweêr een stuk expres voor *Andante* was, valt ligt te begrijpen — doch.... waar is de jonge dame, die een jonge heer eene aardigheid hoort debiteren, waarom hij zelf licht, en vragen durft: »Wat meent u?» Men maakt niet gaarne een mal figuur.

Enfin, BAREND was een fluit...ist, en een »resitateur,» zoo als hij 't noemde, zoo goed als de beste Federijker. 't Schip van KLAASSENS kon hij verschrikkelijk doen *krakken*, en terwijl zijn hoofd wel een brandende lont scheen, in de lucht doen bersten — waarbij de beide handen aantoonde dat de lucht boven het hoofd was — dat men er *koud* van werd.

Dichten?... Ja, een dichter, daar wilde hij zich »niet zoo zeer voor uitgeven...” Maar een versje, om, »onder een roos voor te dragen,» ja, dat wou hij niet ontveinzen. Onder anderen één, over de wolken, waar hij, heel aardig, de plaats van den ouden Heer... (een buitentje in de provincie Holland) in had te pas kunnen brengen, dat Wolkensteijn heette, doch welk Wolkensteijn hem drie slapelooze nachten had gekost, daar in de geheele Dictionnaire van BOMHOFF geen rijmwoord voor zijn »Steijn” was te vinden geweest. De grootste dichters zouden er voor gestaan, of zoo als hij zeide: »op gezeten” hebben. Had de plaats *Wolkenstijn* geheeten, dan had »vader Rijn” groote dienst kunnen doen, of *Wolkenstein*, dan had »klein” een geschikt rijmwoord kunnen worden, maar, met die ongelukkige *ej* was

er geen licht gekomen, zoo dat hij — wel jammer — Wolkensteijn, uit de wolken had moeten laten. Soms viel BAREND — volgens eigene verklaring — en wel bij »perferentie,” in ’t komieke. In »’t soort” van den dichter, straks genoemd, had hij iets over kraamvisites gemaakt, waar alles in was te pas gebragt tot....

»Een suikre muis, In kluis.”

Ja, wij hoorden ’t al, dat VAN ZEGGELEN zijn lievelings-dichter was. »Ieder zijn meug,” vond BAREND, en daarom had hij zoo gaarne op de verkooping van den overleden burgemeester een compleet stel van diens verzen voor een prikje gekocht.

Waarlijk de aspirant-notaris was niet kwaad, niet onaardig en kon nog al *doorslaan*. De notaris VAN SAFFELEN beweerde, dat hij heerlijk mooi kopieerde en, in ’t ombereen was BAREND van zessen klaar. Misschien dat de Heer GLIEKKE *daarom* de conversatie met den jongen FLITZ zoo bijzonder aangenaam vond, althans, drie malen in de week was ’t vast, dat BAREND op Vredelust ging dineren, om daarna wat te musiseren, te resiteren, te praten en ten slotte — dat heet van half acht tot half elf — een partijtje te maken.

BAREND was in Holland geboren en kwam op zijn vijftiende jaar naar het Geldersche dorp B...., waar hij zich nog in den aanvang van ons verhaal bevond — om van den genoemden notaris, die in de Haarlemsche Courant een jongeling ter opleiding had gevraagd, die opleiding te ontvangen.

Dertien jaren woonde hij alzo in het vreedzame dorp, en.... was BAREND in de weinige fatsoenlijke huizen — dat wil zeggen, de huizen waarin tapijten liggen en voor welks ramen meubelgordijnen hangen — tamelijk reque, ’t heette algemeen dat hij op Vredelust de huisvriend was en, niet alleen dat het zoo heette, maar inderdaad, ’t was ook zoo.

Ofschoon wij beloofden, na eene nadere beschouwing van den Heer FLITZ Jr., terstond weder den draad van het gesprek te zullen opvatten, zoo nemen wij toch de vrijheid — ’t gaat geregelder in eens door — om nog met een paar woorden van de leden te spreken, die te zamen het gezin uitmaakten, waarvan BAREND de huisvriend was.

Mijnheer GLEKKE, had nog al aardig gekoopmand; hij moest er, na al wat men zag en hoorde, warmpjes inzitten. Eene zwakke gezondheid, beweerde men, had den man doen besluiten om het werkzame, vermoeijende stadsleven met het stille, gezonde, Geldersche dorpsleven te gaan verwisselen, hoewel de plattelands-heelmeester beweerde, dat hij in de zes jaren dat GLEKKE te B.... woonde, alleen dat jaar met de koorts tien gulden aan hem verdiende, zoodat hij de goede, vroegere woonster van Vrede-lust, die altijd zoo schrikkelijk sukkelde, wel tienmaal daags uit Holland terugwenschte, ofschoon de professor uit Utrecht haar als eenig geneesmiddel de zeelucht en de zeebaden had aangeraden, terwijl de dorps-apotheker telkens met een vuistslag beweerde, dat het een schandaal van 't gouvernement was, dat er geen belasting op die ellendige huisapothekjes bestond, wanneer ze althans van elders werden meêgebragt.

Mijnheer GLEKKE was.... mijnheer GLEKKE. De man, die een werkzaam leven geleid heeft, kan zich moeijelijk aan ledig-gang gewennen, maar 't gaat toch beter dan dat een lediglooper zich aan drokken arbeid gewent, althans Mijnheer GLEKKE klaagde nooit over zijn tegenwoordigen staat, maar 't moet ook gezegd worden, dat hij nog altijd werkzaam was. 's Zomers vischte hij en liep de spersiebedden af; als 't herfst werd, ging hij geregeld driemalen daags de geheele plaats door om de lijsterstrikken na te zien en kwam de jagt open dan jaagde hij, trots den wanke-lenden staat zijner gezondheid van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, ten minsten hij liep met 't geweer, en 's winters, dan las hij, en knoopte netten, en ontving visites, maar was *dan* eerst regt op zijn dreef, wanneer hij met FLITZ en mama, aan 't ombretje zat. Mama was, even als haar echtvriend, een best mensch. Ze schikte zich buiten heel goed. De comedies en concerten in stad betreurde ze niet, want daar had ze genoeg van, en och! daar zat het geluk toch niet in. Ze leefde voor haar huis, en veel konversatie, daar hield ze niet van.

SUZE! Ha! denkt de lezer, daar krijgen wij weer gitzwarte oogen, en golvende lokken, en albasten boezems, en krijtwitte

handjes en satijnen kleedjes met poppen voetjes, die er onder uit komen.

Verschooning... *ditmaal* niet. Wij kunnen op 't oogenblik dien romantoon niet vatten, en willen, *haar* betreffende, alleen ONZEN BAREND hooren, zoo als hij zich over SUZE, aan een vriend der kinderjaren uitliet, die hem te B.... kwam bezoeken.

— 'n Aardige meid," zei FLITZ. »z' Is niet groot, maar ook lang niet klein; al sloeg je me dood, dan zou 'k niet weten hoe d'r haar is... blond!.. nee, bruin!... nee, *toch* blond!... afin! 't doet er ook niet toe..... *donker* blond, weetje; aardige oogjes, ze kan je d'r zoo meê aanzien en de muziek leest ze d'r mee van 't blad, net als jij of ik de krant; 't neusje is nog veel kleiner dan dat van d'r mama," — de vriend had mama nooit gezien — »en 't mooiste van alles is nog d'r mond, jongens, daar heeft ze zulke weergasche mooiye tanden en kiezen in, zoo blank," — FLITZ werd poëtisch — »zoo blank als een zieltje, en als ze dan d'r nieuwe blaauwe aan heeft, met zoo'n open lijf, met sjemizetjes, weet je, sakkerloot, kerel!" — FLITZ geraakte in vuur — »dan heb je werk om je konstanance te houden. 't Is tusschen ons heel familiaar: SUZE en BAREND, weetje. O! hé zoo lang al; nog vóór dat ik 't kandidaats gedaan had. — 'k Heb maar te zeggen: SUZE dít of dat, dan is 't dadelijk klaar, bij voorbeeld met piano spelen, 'k kan alles van d'r gedaan krijgen. Waarachtig -- kerel... maar, onder een roos hoor je,... z' Is zoo gek naar me als 't wezen kan, en 't moet je nooit verwonderen weetje," — FLITZ viel in 't komieke — »ha, ha, ha! als je t' eeniger tijd de namen, FLITZ en GLIEKKE nog eens in de krant boven elkaar ziet staan."

'Zóó had zich BAREND FLITZ in vertrouwen uitgelaten en wanneer SUZE, die weldra twintig jaren zou zijn ook eens in vertrouwen tot eene vriendin had kunnen spreken, — maar helaas! ze had er te B.... geene gevonden, en aan eene moeder kan men toch ook niet *altijd* zoo *alles* en *alles* zeggen — *had*, ze kunnen spreken, dan gelooven wij dat SUZE — zoo omtrent het volgende zou hebben meêgedeeld :

— 'k Vind het altijd maar prettig wanneer FLITZ komt, dan hooren we ten minste nog eens 't een of ander en komt mama eindelijk ook tot zitten, terwijl dan in ieder geval het onop-houdelijk gehaspel over de booijen een einde neemt. 't Is juist geen overvlieger geloof ik, en van de muziek gevoelt hij zoo veel als zijn fluit, terwijl *ik voor mij* zijn reciteren niet *bijzon-der* kan vinden, doch anders.... ze zeggen een bult, maar da's niet waar, hij moet als kind erg veel voorover hebben gezeten en *nog* dat onophoudelijk schrijven..... nee.... mama vindt, dat zijn oogen zoo groot, ze zegt kalfachtig zijn — maar dat vind ik in 't geheel niet. Hij heeft waarlijk ies liefs in de oogen, en altijd zoo netjes en..... geen leelijke baard ook en zoo voorkomend. Wanneer hij naar stad gaat, alles meëbrengen. Laatst nog stramien en wol, hoe precies had hij al die kleuren uitgezocht. Ik zelve zou 't misschien zóó niet gedaan hebben. Garen en band, tot een corsetveter toe; och! alles en altijd met even veel plezier... 't Is waarlijk een goede jongen, en bijna de eenigste dien we op Vrede-lust te zien krijgen. Vroeger in Amsterdam, o, hé! dat was heel wat anders, toen kwamen er veel heeren en dames bij ons aan huis... maar 'k herinner ze mij niet best.... 'k Was veertien jaar toen ik hier kwam, nu kun je nagaan. De neven GLIEKKE en vos, die soms komen logeren, kan ik niet uitstaan, die praten altijd over zaken en politiek, maar bah! da's vervelend; nee BAREND — weet je — die is meer meëgaande en wie zal zeggen dat hij niet even goed als VAN SAFFELEN eenmaal verkooping en zal kunnen houden en testamenten maken.... *even* zoo goed, en het meisje beklagen dat zijne vrouw wordt..... neen, dat zal *ik* in 't geheel niet."

Wij gelooven vast dat SUZE zóó zou gesproken hebben — en ofschoon dwalen menschelijk is, wij hebben toch eenigen grond voor onze meening, want daden zeggen veelal meer dan woorden, en wáár was het, dat de aanvallige brunette altijd, als ze thee schonk, in BARENS kopje een lepeltje suiker meer deed — want, van zoet hield hij magtig veel — en wáár was het ook, dat ze

altijd lachte, wanneer ze in de verte hoorde, dat BAREND een vôle gedeclareerd had.

— Zie zoo"... zeide FLITZ, toen hij, na 't muzikblad te hebben omgeslagen, in zijn armstoel neêrviel, en de niet zeer lange beenen over elkander sloeg, »ik sprak van lange leizen... of wel, van liefhebberijen, ja, 't zal me eens benieuwen of met een nieuwen burgemeester niet wat meer leven in B.... zal komen; 'n cassinootje, zoo als ze in E.. hebben, dat moet heel aardig zijn; of 'n rederijkerskamer, dan kan *ik* met *de bakcr* beginnen, een dansje na, suze des noods op de piano en ik op de fluit."

De aanstaande Rederijker, die vooral in zijn laatst geuiten zin zoo'n schoone proeve zijner welsprekendheid had gegeven, had, toen hij van den nieuwen burgemeester gewaagde, iets in zijn blik dat suze misschien wel aardig zou genoemd hebben, indien zij 't had kunnen opmerken en de Heer GLIEKKE, die half aan de waanzinnige wals en half aan zijn gast behoorde, vraagde na eene kleine pauze:

— Al iets gehoord van den *nieuwen*, FLITZ?"

— Burgemeester?" vraagde de kandidaat-notaris. De Heer GLIEKKE knikte, terwijl zijn wijsvinger een orkeststokje geleek, waarmee de waanzinnige wals in stuur moest worden gehouden.

FLITZ zette een zondagsgezicht en zeide, terwijl hij den pook nam om 't vuur te... maltraiteren — dat woord gebruikte Mevrouw GLIEKKE altijd, wanneer haar kooltjes, voor den doofpot geschikt, onbarmhartig werden stukgewerkt:

— Hm! niets gehoord... 't zal me eens benieuwen."

GLIEKKE kon niet denken, dat hij zoo nabij een nederigen »solisitant" was gezeten, en hernam dus nog altijd maatslaande:

— Je weet er zeker meer van.... HASPELS...? MEIJER toch niet...?"

— 'k Weet er niets van.... volstrekt niets," zeide het zondagsgezicht, en, dat hij op Vrede-lust t'huis was, bewees zijn: »fufufufufure," waarmede hij, met den mond fluitende, suzes bevallig en welluidend spel, tamelijk onwelluidend accompaneerde.

Vijf weken zijn er ongeveer verloopen.

De Heer kandidaat-notaris heeft weder bij den ex-koopman gedineerd. 't Was een eenvoudig haasje, heel smakelijk — wezenlijk door den gastheer zelven geschoten!!

Wanneer het haasje de geschiedenis zijner laatste levensdagen had kunnen vertellen, dan zou er misschien een volgend aandoenlijk verhaal aan 't licht zijn gekomen: Verschrikt opgevlagen .... een knal... nog een knal... een pijnlijk gevoel in den regter achterpoot.... 'n akelige loop van meer dan een uur lang met een ander viervoetig wezen achter zich.... 'n sprong over een sloot.... te kort.... een val in 't lies; geen magt om zich op te heffen... 'n viervoetig wezen, dat over hem heen vliegt en met den klauw 't puntje van zijn regterlepel aanraakt, zonder zijn prooi te bemerken;..... onrust,..... avondschemering,..... nacht! — Nieuw daglicht,.... veel pijn,.... gescharrel,... gerucht in de verte,..... gepraat,..... hondengeblaf,..... 'n nieuwe poging om te ontvlugten,..... vergeefs,..... 'n verschrikkelijk lang monster, met een jas aan en een hoed op, loopende op de achterpooten, een langwerpige ding — dat wel van hout en ijzer scheen te wezen — in de voorpooten geklemd,..... 'n vreeselijk bedwelmenden slag op het hoofd,..... een blik om genade naar boven,.... gepraat;.... een dreunende knal!.... ijselijke pijn!..... 'n duizeling tot besluit.

Arm haasje! maar 't had lekker gesmaakt en den jager was een toast gebragt door den huisvriend, waarbij deze weêr in 't komieke was gevallen, met de verklaring, dat de dischgenooten den edelen jager eigenlijk een dienst hadden bewezen door zijn »prooi een eerlijke begrafenis te bezorgen.”

't Was na het dessert, terwijl Papa GLIEKKE — welligt nog vermoeid van zijne jagttogten, de knoopjes van zijn vestscheen te beschouwen, en telkens zijn kin in den stropdas deed zinken — terwijl Mama GLIEKKE haar turfkooltje inrekende — dat BAREND FLITZ zeer nabij jufvrouw SUZE stond en haar iets toefluisterde, 't welk hij tot hiertoe als een diep geheim in zijn boezem bewaarde, maar dat hem op den duur te benaauwd werd. Hij fluis-

terde van een »rekest” dat hij in zee stuurde naar den Haag, zonder er iemand over te spreken; een rekest om het burge-meesterschap te B.... 't Duurde lang eer die groote heeren tot een besluit kwamen, met iederen dag die er verliep, werd hij ook »meer kurieuser” zoodat hij 't nu maar aan suze zee, maar heilig! ze moest er niet van spreken, hij wou 't volstrekt niet weten..... als 't goed uitviel dan zou 't heel wat opzien geven en zijne laatste woorden waren:

— suze wat denk je?”

SUZE wist niet wat ze denken moest, maar ze zei:

— 't Ideé alleen.....!” en ze lachte hard op, zóó hard dat Papa GLIEKKE eensklaps uit zijn stropdas verrees en vroegde, wat er gebeurde en Mevrouw GLIEKKE in ernst verzekerde, dat SUZE haar deed ontstellen.

Och! het geheim brandde den goeden kandidaat heden namid-dag toch verschrikkelijk, verschrikkelijk, op het hart. Eerst verzekerde hij, dat het malligheid van suze was en toen, dat het *niets* was, en daarna, dat hij eigenlijk te veel vrindschap ge-noot om geheimen te hebben, dat het toch uit zou komen en ten slotte, dat hij 't dan maar zeggen zou.

De één zoo uit den dut, de andere, uit eene rekening gewekt van de wezenlijke waarde der doovekooltjes.... de turven à zóó-veel het stuk berekend, na aftrek van de warmte-dienst — ze waren niet op de hoogte om de beteekenis van die geheimzinnige woorden terstond te vatten, zoodat Mijnheer vroegde, of er gevaar bij was, en Mevrouw veronderstelde dat BAREND iets van SUUS..... men kon niet weten.

— De hemel beware!” zeide FLITZ. »Nee hoort, maar heilig onder ons..... ik heb.....” doch terzelfder tijd trad de huisknecht binnen en overhandigde het pakje met couranten en brieven, dat de bode uit stad had medegebragt.

Een paar brieven die de belangstelling van den heer des huizes op-wekten, deden hem een oogenblik het geheim van BAREND vergeten en, daar de laatste door de komst van het pakje de aandacht verdeeld zag, zoo nam hij als naar gewoonte haastig het Handelsblad en

zocht..... naar het »BINNENLAND,» en vond..... en las..... en las.....:

»Z. M. heeft benoemd tot burgemeester der gemeente B.... c. a., den Heer Mr. A. D. VAN BAVIK.»

VAN BAVIK! Mr. A. D. VAN BAVIK. Ja waarlijk het stond er; te B.... c. a., en achter dat B..... c. a. stond VAN BAVIK en niet de Heer B. FLITZ.

Lezer, wij weten niet of gij meelijdend van aard zijt. Neen, dan zoudt ge zeker om 't gelaat van den teleurgestelden kandidaat-notaris hebben gelagchen, eveneens als ge 't uitschatert, wanneer ge den schaatsenrijder op 't ijs ziet neërslaan of den ruiter tot een straatruiter ziet verlagen, weinig bekommerd als gij zijt, of de nederliggende armen of beenen brak. Zeker, gij zoudt om den armen BAREND hebben gelagchen; maar, indien ge den naasten als *u zelven* liefhebt, dan lacht ge evenmin om die gevallenen als om onzen vriend, die eerst vuurrood en daarna doodsbлек is geworden en nog altijd op die twee regels tuurt en dat, Mr. A. D. VAN BAVIK beschouwt alsof het nog mogelijk zou zijn om daaruit B. FLITZ te lezen. Hij tuurde nog steeds in het rampzalige nieuwsblad, maar *zoo*, dat zijn gelaat er achter verborgen was en, terwijl Papa de brieven, Mama de Haarlemmer en suze het Kampertje inzag, dansten de letters onzen FLITZ voor de oogen en speelden hem al die heerlijke beelden door het brein, die hij zich zoovele weken geschept had:

»Verwondering door 't heele dorp.... visites,.... kaartjes,.... gelukwenschen.... De leden van den raad allen bij hem op de koffij.... zelfs de Heeren VAN SAFFELN, HASPELS, MEIJER en Dominé VAN BEEM. De blijdschap van SUZE..... Misschien een fiat op het groote vraagstuk..... De beide veldwachters, *nu* zoo bokkig; *zijne* veldwachters, Edel Achtbare! hij — FLITZ — Edel Achtbare!.... Cassinootje, Rederijkerskamer! alles tot stand brengen;.... overal de eerste viool spelen,..... Mijnheer de burgemeester, hoe vaar je? Dankje! en gij?..... hi, hi, hi!..... In de eerste week naar den Haag; bedanken; ook oom PIET de goudsmid, die *werkte*, met één naar Wolkensteijn. Va voor de moeite bedanken, die

ook al WERKTE..... Terugkomen in B....., met va en moê. — Eerebogen,..... inhalen,..... eerewacht te paard,..... muziek,..... Leve de burgermeester! hoerah! hoerah!..... Overal vlaggen,..... 'n aanspraak van dominé,..... de kerkeraad, de gemeenteraad..... alles in 't zondagspak..... Misschien wel 's avonds 'n klein illuminatietje, of 'n vuurwerkje, 't laatste stuk Egyptisch.... Bengaalsch vuur en in een krans van blaauw vuur, de namen: BAREND FLITZ!!.....

Ach! nogmaals ach!! daar stond: Mr. A. D. VAN BAVIK, en... alles was.... mis.

— En 't geheim, FLITZ..?" riep eindelijk de heer GLIEKKE, nadat hij zijne brieven gelezen had.

FLITZ was geen overvlieger en de wijze waarop hij met één request aan den Koning (!) en twee brieven aan kruiwagens — Va en oom Piet, — zonder verder iemand over de zaak te spreken, of een voet buiten het dorp te zetten solliciteerde, bewees genoeg dat FLITZ een slecht bestuurder der gemeente zou geweest zijn, doch, zoo dom was hij niet om in 't slijk te loopen wanneer hij op 't drooge paadje kon blijven, en, zich plots herstellende en bouwende op de stilzwijgendheid van SUZE, welke hij een beduidenden blik had toegeworpen, antwoorde hij:

— Mijn geheim... welnu.. gij kunt het zelf lezen... zie hier... daar staat hij, de nieuwe bur..ge..meester," en de Heer GLIEKKE las op de plaats, waar BAREND'S vinger wees, de gezegde benoeming.

Al zijn er heeren, onvriendelijk genoeg om al de leden der lieve sexe van babbelzucht te beschuldigen (van de nieuwsgierigheid willen wij niet eenmaal spreken,) wij rapen hier terstond de handschoen voor de aanvallige SUZE op en verklaren, dat zij er eene van de niet weinige was, die, des gevorderd, kon zwijgen als.... men zegt, als een mof. SUZE lachte niet, maar zweeg, zweeg bijna den geheelen avond.

De benoeming van den nieuwen burgemeester wekte in GLIEKKE'S huis gepraat en de teleurgestelde hield zich vrij goed, hoewel hij aan 't ombretje drie malen — ongehoord — vraagde *wat troef* was, en twee malen een opgelegde *sans prendre* verloor.

De benoeming ging den volgenden dag door 't dorp van mond tot mond en FLITZ stemde JAN toe, dat het goed was dat er een jong mensch kwam om de slapers eens wakker te schudden, want met de bestrating en de dorps-verlichting zag het er bedroefd uit, maar gaf met een luid : » Waarachtig!” later ook aan KLAAS gelijk, dat het een schandaal was, zoo als de jonge Mr.-tjes, die van geen toeten of blazen wisten, eene gemeente, daar ze nooit geweest waren, werden binnen geschopt, als of er in die gemeente zelve geen bekwame en geschikte mannen te vinden waren! — Waarom *jij* of *ik* niet *even* zoo goed...?” had KLAAS besloten.

— Waarachtig! misschien zelfs honderdmaal beter dan *jij* of *ik*,” had de teleurgestelde na zijn eerste : » waarachtig!” in ver-gissing er bijgevoegd.

Maar of ze in B..... de benoeming *goed* of *niet goed* keurden, de nieuwe burgemeester zou *toch* verschijnen.

Eenige dagen na de benoeming, verzekerden de schooljongens dat ze een vreemd heer bij den dominé hadden zien binnengaan, en wisten sommigen van de notabelen *zeker*, dat burgemeester er geweest was; bij eenigen had hij visites gemaakt; bij den notaris-wethouder had hij den familiaren pot voor lief genomen, — hoewel MEVROUW VAN SAFFELN hemel en aarde bewogen had, om op 't nippertje kalfs-gehakt van den slager te krijgen, en van MEVROUW MELJER, op Bij-zigt, 'n fleschje ingemaakte postelein te bemagtigen, daar ze zelve dien inmaak vergat. De nieuwe burgemeester had bij den notaris gegeten, en deze verzekerde den volgenden morgen aan FLITZ, toen hij op 't kantoor kwam, dat VAN BAVIK »een ferme jongen scheen, 'n geestig ventje, lang geen druilloor.. wel geschikt,” — hij wreef zich in de handen — »ja *wel* geschikt, 'n kerelje, daar men meê ploegen en eggen zou; daar men heel wat anders meê zou uitvoeren, dan met den ouden heer HALLER was mogelijk geweest. 't Was iemand die op de hoogte van zijn tijd stond, die dadelijk had gevraagd of er geen schapenmarkten in B.... werden

gehouden. Schapenmarkten — zie, waar hij — VAN SAFFELEN — altijd zoo meê gedweept had, maar 't geen door HALLER steeds was tegengewerkt. 'n Jong, maar 'n aardig burgemeestertje, waar de gemeente plezier van zou hebben.”

Dat zei de notaris, en toen Mevrouw van SAFFELEN om koffij-tijd eens op 't kantoor kwam, betuigde ze ook, dat men wel zien kon dat de nieuwe burgemeester studentje geweest was. Zoo vrolijk, zoo aardig in 't spreken, hij deê aan de muziek, hij reciteerde — als of FLITZ niet even zoo goed aan beiden deed! — ”n paar allerliefste zwarte kneveltjes” — alsof FLITZ ook geen kneveltjes kon laten staan, al waren ze dan zoo zwart niet — »In één woord,” betuigde Mevrouw ten slotte: »een goed voorbeeld voor onze dorpsjongeheeren, zoo heel en al Fransch.”

't Woordje *Fransch* had voor de notarisvrouw eene bijzondere beteekenis; alles wat ze goed en niet alledaagsch vond, heette Fransch! Misschien omdat alle nieuwe modes van Fransche origine zijn — tot de moordhoedjes in kluis — misschien omdat ze 't Fransch iets boven haar verheven rekende, daar ze de taal zelve niet verstond. Fransch! waren de nieuwe Engelsche paarden van den baron S... uit het naburige G. Fransch, was het tapijt dat manlief uit de Deventersche fabriek, in 't voorjaar had laten komen; Fransch! was zelfs de ingemaakte postelein van Bij-zigt, in een tijd zoo als deze, dat men zuurkool en andijvie at; Fransch! ook — wij hoorden het — was de nieuwe burgemeester. Hij was op een kijkje in B..... geweest, en kort daarna kwam hij weder voor een dagje en huurde drie kamers in *het Wapen van Gelderland*, één vóór- en twee achterkamers.

Meubelen — waaronder een mooie schrijftafel — kwamen, in gezelschap van kisten en manden, met den vrachtwagen successievelijk meê, en, met primo Februarij waren alle hoofden in B..... c. a. ongeschikt voor eenigen arbeid. Dien dag was het, dat de vlaggen ontrold, de beste kleeven aangetrokken, de oranjelinten om gedaan, de paarden, voor de eerewacht bestemd, vroegtijdig in orde gebragt en alles... alles geredderd moest worden om den nieuwen burgemeester aan den tol te gaan afhalen, binnen zijne

gemeente te voeren, en plegtig te ontvangen. Ja, 't was eene buitengewone drokte in 't dorp. Zoo iets had er nog nooit plaats gehad. Stompe GRIET zei, dat »alevel'' voor 'n koning niet meer kon gedaan worden. EVERT de klomp oordeelde, dat ze den man gek zouden maken. HENT de vuist, begreep dat het wijzer zou geweest zijn, indien ze de centen in den zak hielden. GEURT de wipneus berekende, dat voor al de onkosten zamen, zij met 'r allen — hij bedoelde de bedeelden — den heelen winter vrij brood zouden gehad hebben..... zonder 'n hand uit te steken. De kastelein uit *het Wapen van Gelderland* en verder al de Heeren tappers in de gemeente, benevens de jongelieden, de leden der eerewacht uitmakende, die zoo drok aan 't vlechten der paardenstaarten waren, ze vonden, in spijt van al 't gepruttel, dat het een aardig dagje zou geven en, oude DORIS de »fillisoof'' zeide, dat 'n mensch, 'n aap was, en, dat ieder man as de okkassie 't toegaf, wel eens koningske zou willen zijn, en, omdat ieder man toch geen koningske werd, ieder man al blij was, as ie d'r maar eens naast had gezeten, of bijgelopen.

In 't *Wapen van Gelderland*, zou de ontvangst plaats hebben, en de eerewacht van daar uitrijden. De ruiters met hunne twee aanvoerders aan 't hoofd, — de pikeur uit stad en HENDRIK SNOR, die in vroegere jaren bij de »kerresiers'' had gediend — waren gereed om met de geleende koets van den baron S.... uit G.... naar den tol te vertrekken, maar.... nog altijd wachtte de trein op de komst van den heer BAREND FLITZ die N° drie zou rijden en, als N° drie de voorloopige exercities had medegemaakt.

— WILLEM, als de weêrga loop er eens heen.'' riep de pikeur, die op een schralen manége-klant gezeten, van tijd tot tijd in zijne handen blies, daar 't vinnig koud was.

De knecht uit het logement liep.... »als de weêrga'' maar dewijl hij *niet* »als de weêrga'' terug kwam, onstond er veel gepruttel: Al tien minuten over den tijd,... te laat komen,... vervelend wachten,..... koud worden,.... zeker verslapen.....

schande! op zoo'n dag, en GJS de veldwachter werd door HENDRIK SNOR vriendelijk verzocht eens »as de wind" te gaan kijken, of WILLEM de boodschap wel had overgebracht.

De wachter van 't veld, die trouwens — gedurende HALLERS leven — weinig meer dan zijn boodschaplouper geweest was liep, edoch wat minder vlug dan de wind — zoo de wind althans loopen kan — en dewijl er nu weer eenige minuten verliepen, zonder dat de gewachtwordende FLITZ verscheen, mompelde men van, slaapkop,..... treuzelaar en lamme bult, en riep de pikeur eindelijk :

— Heeren!" — gij hadt die gezigten der boeren-knapen eens moeten zien — »Heeren! wachten is goed, maar te laat komen daar zuvve op passen, 't is 'n kwartier over den tijd. Allons! we moeten vooruit. Mijnheer MELJER, s'il vous plait."

Mijnheer MEYER Jr. de oudste zoon van den heer MEYER, die als notabele van 't dorp reeds een paar malen genoemd werd, de heer MEYER Jr. die behalve de aanvoerders der beide secties, N^o één was, en aan een breed oranjelint een koperen hoorn droeg, zette het instrument aan den mond en blies het teeken voor den aftogt.

De paarden, die hoogst waarschijnlijk geen begrip van al die gekheid hadden, en, al weder hoogst waarschijnlijk, hun eigen bazen niet hadden herkend, toen deze belint en besjerpt hun de insgelijks belintte hoofdstellen hadden aangedaan, ze zouden op het geluid van dien hoorn, geen poot verzet hebben, zoo niet hunne berijders, de één met een smakkend mondgeluid, de ander met een: vort bles, of RIET, of vos, de derde met een ruk aan den toom, en eenigen door een hakstomp in de ribben, hunne kleppers hadden beduid, dat zij den huppelende »Inkomperabel" van den pikeur moesten volgen.

De stoet vertrok.

Of BAREND FLITZ zich inderdaad had verslapen of wat er anders aan haperde, dat hij een achterblijver werd — misschien ook, omdat hij wat lang met zijne kleeding was bezig geweest of, dat HAEMEN van Lauboer, hem 't paard te laat had gebragt.....

wij hebben geen tijd het te onderzoeken, want zie, terwijl de stoet daar juist achter het schoolhuis verdwijnt, komt om den kerkhoek de bedoelde persoon te voorschijn en nadert, in een aardig draffe, het dorpslogement.

Indien wij ons 't gelaat van BAREND te binnen brengen, zoo als hij op zijn gemak, in den leunstoel bij GLIEKKES haard zat, dan zouden we haast meenen dat hij zich op den rug van dien bruine minder te huis gevoelt. HARMEN VAN LAUBOER had gezegd dat de Let wat hoog draafde. 't Zij hoe 't zij, hij komt toch vooruit; zie, hij nadert met zijn bruin de plaats waar gewoonlijk de voerbakken van *het Geldersche Wapen* staan, doch die heden in den stal zijn gezet. De Let schijnt het *Wapen* te kennen of wel aan de voerbakken te denken, zij draait links af op het huis aan. De kastelein — ook in zijn zondagspak — in de groengemaakte deur staande, roept:

— Vooruit Mijnheer, je haalt ze wel in."

BAREND FLITZ hoort het best en rukt regts aan den toom, maar de Let hoort er niets van en geeft om dat toomgeruk geen zier. — *Hier* krijgt zij gewoonlijk een emmer water of neemt LAUBOER 'n dropje.

— Huup Let! vort Let! Alla!" — Maar jawel, de Let laat zich niet door vreemden ringeloooren, *hier* wil ze wezen, hier en..... terwijl zij een iaren zijsprong maakt, roept BAREND: »O! Jé!" en klets! daar valt hij naast de Let voor de deur van de versierde herberg neder.

Lezer, lach niet, 't is waarlijk niet aardig.

Heeft hij zich erg bezeerd? Wij gelooven ja, want hij trekt alles behalve gezigten, die in overeenstemming zijn met de vlaggen die uit de dakvensters van 't logement wapperen, maar gebroken heeft hij niets, al kwam hij onzacht op de straatstee-
nen te regt.

Door den kastelein geholpen, staat hij op en treedt voetje voor voetje de versierde deur binnen. 't Is misschien van de pijn dat hij zoo'n leelijken blik op die dennen en palmenlovers werpt, waarin witte en roode papieren rozen gehecht zijn, en

tevens zijn gemoed lucht geeft met schelden op de *wilde* Let, die als een *lam* vóór de deur, op den emmer met water te wachten staat.

We zouden van uw geduld zeker te veel vergen, waarde lezer, indien we u verder den loop der zaken, op dien voor B.... c. a. zoo belangrijken dag, gingen schetsen. Voorzeker hebt ge zulke inhaalpartijen — ze zijn aan de orde van den dag — meermalen bijgewoond, zoo ge niet misschien *zelf* voor Koning daarbij gefungeerd hebt. Gij stelt er dus geen belang in, maar 't behoort onder de mogelijkheden, dat ge 't nooit gezien hebt, lees dan aandachtig de Courant, merk op, de benoemingen van dorpsburgemeesters, of wel de ondertrouw-aankondigingen van zonen of dochteren van hen, die op de dorpen 't meeste geld of den grootsten titel hebben; informeer u nauwkeurig wanneer het de intréé-dag der eersten en de trouwdag der laatsten zal zijn en ga dan, en zie, want ge kunt er zeker van zijn, er zal gevlagd, er zal gereden, er zal vuurwerk worden afgestoken, omdat.... omdat de menschen in 't algemeen zoo gaarne iedere gelegenheid aangrijpen om pret te maken en, — omdat de boeren in 't bijzonder, bij overlevering of bij ondervinding weten, dat er voor hun gevlag en gerij, later een »vette mond» te halen is.

Foei! wat donker tafereel!

Is het te zwart; zijn wij onbillijk?... 't Zij dan, opdat die koninkjes zich niet *al te veel* illusies zullen maken.

— 'n Aardig mensch, die VAN BAVIK" zeide de heer GLIERKE tot zijn huisvriend, eenige dagen nadat de nieuwe burgemeester zoo feestelijk werd ingehaald. »'k Heb met plezier zijn kennis gemaakt, 't zal een heele aanwinst zijn."

— Zóó," zeide FLITZ en na 't kluwen van SUZE dat van de tafel viel, te hebben opgeraapt, voegde hij er bij;

— Hebt u hem al zoo spoedig bezocht?"

— Gisteren morgen; 't was 'n helder luchtje, ik wandelde toch, en 't logement voorbijgaande, dacht ik, kom, we zullen

ons Edel Achtbaar heertje eens opzoeken en ja, 'k moet zeggen 't is me nog danig meêgevallen."

— Zóó!" herhaalde FLITZ. »Maar tamelijk pedant hé?"

— In 't geheel niet," hernam de heer GLIEKKE. »Bescheiden, heel beleefd en zeer goed op zijn standpunt. 'k Zei natuurlijk: Hoe vaarje burgemeester en verder telkens burgemeester, maar bij 't afscheid werd mij vriendelijk verzocht dat: »burgemeester" maar achterwege te laten. »Ik heet VAN BAVIK, Mijnheer GLIEKKE" zeide hij..... waarlijk 'n hupsche jongen."..

— Zóó!" zeide FLITZ weder en vraagde daarna aan SUZE, terwijl hij op de piano wees, of ze niet eens een tikkeltje zou maken. SUZE had er niets op tegen en nadat FLITZ bij de piano alles in orde had gebragt en naar zijn zetel terugkeerde — hij liep nog wel zoo'n beetje trekkebeenig — hervatte de heer des huizes:

— En ijselijk meêgaande ook, hij informeerde zelfs naar jou FLITZ, hij vernam dat je gevallen waart; hij zou je al hebben opgezocht zoo drukke bezigheden hem niet verhinderd hadden."

— Zóó!" zeide FLITZ *nog* eens, en voegde er bij: »Och! op die vreemde visites ben ik zoo fel niet. Hij schijnt dan ook niet best de regels der etikette te kennen, want *ik* moet hem immers 't eerste"....

— Nu ja FLITZ!" riep SUZE, die nog aan 't zoeken naar een geschikt muziekstuk was en naar 't gesprek had geluisterd, »uit belangstelling.... dat vind ik wel aardig."

— Zóó!" klonk het uit BARENDS mond voor de laatste maal, want de knecht kwam binnen en vraagde belet voor..... Mijnheer de burgemeester.

't Sprak wel van zelf dat de knecht in last kreeg om den burgemeester binnen te laten, even als het van zelf sprak dat Mevrouw GLIEKKE ijiings met de punten harer voeten naar de pantoffels snuffelde, die gewoonlijk werden uitgeslierd omdat ze zoo graag met de kousen op haar stoofje zat. 't Zal niemand verwonderen dat SUZE haastig de piano-muziek ter zijde schoof, het instrument digtsloeg, naar hare plaats wipte en, — niet de straks verlatene breikous, maar 'n borduurwerkje uit haar doos nam. 't Zal geen

bevreemding wekken, dat Mijnheer GLIEKKE zijn stropdas een weinig naar boven trok, de vijftand in zijn kuif zette, evenmin als de lezer zich erg bezorgd zal maken voor BARENDS gezondheid, daar hij den goeden jongen nog al erg bleek ziet worden.

De burgemeester treedt binnen.

Waarlijk! ze hebben regt gehad: 'n knap ventje. Niet bijzonder groot, maar 'n allerinnemendst voorkomen. Fraai, zwart, krullend haar; 'n helder voorhoofd; geestige en toch vriendelijke oogen, 'n regte, kleine neus; 'n fijn besneden mond waar boven; O! dames, — wij bedoelen natuurlijk de jonge dames die van natuurschoon houden — waar boven een paar kneveltjes zetelen — volgens FLITZ staan ze — zóó modest, zóó zwart, zóó egaal rond en aardig met spitse puntjes naar boven, dat wij, al behooren we niet tot uw sexe er toch plezier in hebben. 'n Knap ventje, goed gevormd, deftig in 't zwart, met 'n wit vest en, van den geheelen persoon zag BAREND FLITZ in de eerste oogenblikken niets, dan zijn »kinderachtige" voeten — kleine voeten vond BAREND kinderachtig — die in verlaktlederen schoenen staken.

De heer burgemeester VAN BAVIK kon niet mankeren, en Mevrouw GLIEKKE was het hoogst aangenaam, en Mijnheer GLIEKKE vond het van »VAN BAVIK" zeer hupsch dat hij al zoo spoedig..... en SUZE.... SUZE vond niets, daar ze 't nog niet gewaagd had, een blik op den Edel achtbare te slaan, terwijl FLITZ een: »Om u te dienen," antwoordde toen VAN BAVIK ook aan *hem* voorgesteld — met veel bonhomie gevraagd had, of Mijnheer geen restes van den val had, waarvan hij hoorde en 't geen hem bijzonder leed was geweest.

Of 't bij vergissing of wel voorbedacht was, dat de heer des huizes, den leunstoel aan de rechterzijde van den haard, waarin FLITZ zoo even gezeten had, vatte en den bezoeker bood, wij weten het niet, maar zeker is het, dat VAN BAVIK, zonder te denken dat die zetel een ander had behoord, daarop plaats nam en FLITZ na GLIEKKE'S woorden: »Neem een stoel kerel" een stoel nam en zich op een afstand van het vuur plaatste, als of hij bang voor de warmte, of wel... bang voor iets anders was.

't Behoeft schier geene vermelding dat er over en weer werd verzekerd, dat het buiten koud was, en, dat een helder vuurtje goed deed. De heer des huizes verklaarde, dat de avonduren de gezelligste van een winterdag waren.

Mevrouw GLIEKKE betuigde, dat de geheele gemeente uiterst met de benoeming »van u» was ingenomen en dat het ook wel bij mijnheers intrede gebleken was; dat er dien avond een beeldig vuurwerkje was afgestoken,..... juist *niet* zoo mooi..... hij lange na niet.... als de vuurwerken, die ze in *stad* zag — er was bij Mevrouw maar één stad, de stad van Amsterdam — maar aardig toch, en zoo geheel en al door de gemeentenaren bekostigd, »ieder zoo naar vermogen;» besloot zij en ze glimlachte hoofdknikkend als of ze zeggen wilde: »wij.... u begrijpt wel?» SUZE was het theeblad gebragt, en SUZE had thee gezet en SUZE wist zoo goed als ze 't zelf wisten, dat Papa en Mama suiker dronken en dat BAREND veel suiker dronk, maar ze zei toch heel zacht: »Ma..... suiker? Pa.....?» in de hoop dat Ma wel verder 't woord zou doen, maar 't was mis, want Ma zeide zeer beleefd:

— Als ik verzoeken mag,» en Pa: »Zeker SUZE,» zoodat ze toch tot een: »En u Mijnheer?» tot VAN BAVIK werd genoodzaakt, waarop deze beleefd voor 't zoete bedankte, terwijl de kandidaat-notaris, die na het: »om u te dienen,» nog geen woord gesproken had, eens toonde hoe hij *hier* 't huis was en tamelijk hard een: »k wél suvs» deed hooren.

Wij zullen 't gesprek niet op den voet volgen, het gesprek dat in den aanvang zeer onbeduidend was, doch allengs meer ziel bekwam door de onderhoudende wijze, waarop de jonge burgemeester — die ook in 't komieke maar *ook* in 't ernstige viel — van zijne studie jaren en later van eene Noorweegsche reis verhaalde, welke hij, in 't gezelschap van twee zijner vrienden, den afgeloopen zomer gemaakt had.

Mijnheers aandacht was onverdeeld, zoo zelfs dat hij — al meer en meer zijn stoel verschuivende om den spreker regt in 't oog te hebben — niet bedacht, dat BAREND FLITZ, hoe langer zoo meer zijn rug te zien kreeg.

Mevrouw zat, en luisterde..... luisterde met een aandacht, zoo als ze nooit — zelfs in de comedie nooit — geluisterd had. — Treurspelen waren ook al te akelig, Tooneelspelen of dramas, al te langdradig en onnatuurlijk en Blijspelen al te laf, maar 't geen ze nu hoorde, was zoo afwisselend, nu eens dat ze hardop moest lagchen en dan weder dat ze haast de tranen in de oogen kreeg..... zoo raar..... ze wist zelve niet hoe. Mevrouw wist het niet. Waarom? Omdat ze nooit een *humorist* ontmoette.

suze.....? Ja, ze borduurde van tijd tot tijd wel een schulpje en een moesje, maar toch, ze kon niet aanhoudend naar beneden kijken..... neen, onwillekeurig hief ze telkens het hoofdje op en onwillekeurig liet ze eindelijk de naald geheel rusten en wierp ze niet meer nu en dan een schuchteren blik op den nieuwen burgemeester, maar vestigde haar lieve oogen bepaald op den jongeling, die zoo aardig, zoo mooi, neen, zoo aandoenlijk sprak — vooral toen hij van dat *arme blinde* meisje géwaagde, dat in het gebergte tusschen Lessoe en Romsdal zulke schoone liederen zong — om slechts *dan* met eenige verwarring op nieuw haar boord te bezien, wanneer de spreker meer bepaald *haar* aanzag — en zulks gebeurde in waarheid niet zelden — of, 't woord tot *haar* scheen te rigten.

En FLITZ.....? Gedurig kuchte hij, omdat hij »'t beroerd" vond, dat GLIEKKE hem den rug toedraaide en al de warmte van 't vuur benam om..... naar »zoo'n vreemde poespas te luisteren." Die studenten-aardigheden waren ijselijk laf en van dat Noorwegen..... wat had je d'r aan, als je d'r nooit geweest waart..... als 't dan gewed was, dan kon ie van Kleef ook wel vertellen, van die jongens, die je om centen naliepen en zoo blaauw van de boschbessen zagen, of van 't afwaaijen van zijn hoed, toen ze door een kermisdal, dat eigenlijk vol water was, met een schuitje, naar Mouwriesgrap — FLITZ had niet regt begrepen dat hij de grafplaats van Prins MAURITS van Nassau bezigtigde — waren geroeid, daar ze veel behei van maakten, doch dat op niemendal uitliep.

FLITZ vond het alles behalve wellevend om zoo »door te kletsen" en dan die vraag of hij — FLITZ — ook gestudeerd had,

waarop hij in de gaauwigheid: »nee” had geantwoord, maar eigenlijk: »wel zeker,” had moeten zeggen..... verbeellll!..... alsof hij op *zijn* kandidaats niet even zoo goed had moeten blokken — ja misschien nog harder — dan dien BAVIK op het zijne. En dan tegen SUUS zóó den heelen tijd..... wat meende ie wel.... hoor, alweer:..... »waarlijk. Jufvrouw GLIEKKE, men gevoelt *daar* eerst levendig dat de Schepper oneindig in magt en de mensch maar 'n heel klein Lievenheersbeestje is.” Och! hé, den dominé uithangen..... tegen SUUS..... 'n lievenheersbeestje..... hoe kinderachtig, en telkens wou FLITZ iets zeggen, omdat ie zoo nooit ge woon was te zwijgen en ook gevoelde dat hij wat oudere en wat betere brieven had, maar telkens smoorde hij 't geen hem op de lippen kwam, tot dat eindelijk zijn gelaat een purperkleur verkreeg en hij, met den sleutelbos in zijn broekszak rammelend, zijn — door 't lange zwijgen — eenigzints schorre stem deed hooren en luid vroeg:

— SUUS hoe is 't, hooren we dan van avond in 't geheel niets?” SUZE zoo onverwacht door BAREND aangesproken, en, in presentie van dien (..... n) burgemeester tot spelen uitgenoodigd — 't geen ze voor *hem* in 't geheel niet durfde — kreeg ook 'n kleur en zeide:

— Wel nee FLITZ,” en had er gaarne bijgevoegd: » We zitten zoo prettig!”

De heer des huizes bespeurde nu eerst dat FLITZ zijn rug te zien had, en wendde zich links, met een: » Pardon, vriendje, doch de heer burgemeester stond schier gelijktijdig van zijn zetel op met de verontschuldiging dat hij volgens gewoonte wat al te lang gepraat had, en niet hoopte de familie gederangeerd te hebben. Met groot genoeg, verzekerde hij tevens, de kennis der familie gemaakt te hebben, terwijl hij zich ten zeerste aanbeval en besloot met de woorden:

— ..... een vriendschappelijke omgang met de beschaafde ingezetenen van B .... zal mij, zoo ik hoop 't afzijn vergoeden van mijne lieve betrekkingen en van vele trouwe vrienden, die ik nu maar weinig zien zal.”

— Heer! blijf familiaar 'n boterhammetje'..... riep de heer des huizes. »Niet waar BETSY.....? Niet voor *niet* wonen we zes jaren in Gelderland..... Is 't niet BETSY de geldersche gastvrijheid woont ook op VREDE-LUST..... Niet waar BET.....?»

BET..... die bij 't woord: »boterhammetje'' iets zuurs in 't gezigt had gekregen, misschien omdat haar voet den pantoffel niet vinden kon, die ze in Noorwegen verloren had, ze trok bij het. »Niet waar, BET,» een meer gastvrij gelaat en sprak van 'n hoofdkaasje en 'n stukje rookvleesch, terwijl SUZE heel zacht, alleen voor Mama en BAREND verstaanbaar iets van: »de ossentong,» fluisterde, 't geen den laatste de kramp in de vingers veroorzaakte, dewijl SUUS zelve aan tafel, toen hij van de tong sprak, zeide: »'t Is altijd geen vetpot en nu..... voor dien snoeshaan!» De burgemeester VAN BAVIK zou echter dien avond noch hoofdkaas, noch ossentong op VREDE-LUST gebruiken, want hij moest noodzakelijk aan iemand schrijven; gaarne zou hij 't hervatten en hoewel na de openbaring van 't vaste besluit de verzoeken dringender werden en zelfs SUZE iets prevelde van: »uw kamer zal koud zijn,» de burgemeester bedankte nogmaals vriendelijk en maakte zijn compliment. De Heer GLIEKKE verzocht zijn huisvriend of deze zoo goed wou zijn om »VAN BAVIK eens uit te laten'' en VAN BAVIK werd door FLITZ uitgelaten en verzekerde nog in den gang, dat hij ook FLITZ veel hoopte te zien en vooral in den lieven kring der GLIEKES en zijne laatste woorden waren: »A revoir!» en BAREND zei ook: »A ravaar.»

Toen de aspirant-notaris in de huiskamer terugkwam, vond hij het gesprek zoo levendig alsof er »partij'' was. 't Spreekt van zelf dat het over den nieuwen burgemeester liep. De heer GLIEKKE vroeg gedurig op triumphanten toon, wat of hij gezegd had. Mevrouw betuigde, dat ze nooit zoo iemand ontmoette, iemand die zoo alles in zich vereenigde, dat ze graag de tong had opgezet, ofschoon z'm anders voor den 18de had willen bewaren, en dat ze er sterk vóór was, dat de heer VAN BAVIK dan ook zou verzocht worden.

FLITZ viel op dit laatste gezegde met de verklaring in, dat

het toch anders »sjenant'' was 'n vreemde op 'n jaarfeest te hebben en wel op het jaarfeest van SUUS, en besloot met de vraag: »Wat jij SUUS.....?» Neen in waarheid, SUZE vond er niets geen bezwaar in. Ze moest ronduit zeggen, dat burgemeester iets heel aardigs en heel liefs had; 't kon haar wel niet schelen of hij den 18^{den} kwam; niet, dat ze er opgesteld was, maar, 't zou toch wel aardig wezen; Pa en Ma moesten het weten, hoewel, zoo BAREND het *naar* vond, *zijn* komst, *haar* onverschillig was.

Tot vervelens toe liep verder het gesprek over dien snoeshaan; nu eens stelde de heer GLIEKKE dat heertje ten voorbeeld en herhaalde Mevrouw 't een of ander wat VAN BAVIK zeide of herdacht SUZE de boeiende wijze, waarop hij van het woeste, maar trotsche Noorwegen gewaagd had en FLITZ was verheugd dat het tijd werd van heengaan, want, dat »gezanik'' verveelde hem bovenmate. SUZE had niet, zoo als anders, op de piano gespeeld, toen *hij* er van sprak — anders kon ie immers alles van d'r gedaan krijgen. Van een partijtje was niet eenmaal gesproken. De ossentong was voor hem niet verschenen. 't Was, alsof de heer des huizes bij 't afscheid veel flauwer zijn hand drukte; alsof Mevrouw veel zachter: »Nacht FLITS,» zei en SUZE, toen hij haar een wel te rusten wenschte, veel mooier dan gewoonlijk was, maar ook veel anders dan anders, »wel thuis'' ten bescheid gaf.

Alleen kwam BAREND theedrinken, maar in gezelschap keerde hij naar zijne kamers in 't dorp terug. In een naar, een ake-
lig, een leelijk gezelschap. In 't gezelschap van een sarrend duiveltje, het duivelje dat jaloezy heet.

Een paar dagen nadat wij VAN BAVIK een bezoek op VREDE-LUST zagen afleggen, vinden wij hem in een zijner gehuurde vertreken voor zijne schrijftafel weder, en op het oogenblik dat wij hem ontdekken, doet hij de pen vlug over 't papier glijden.

't Ziet er in die kamer waarlijk zeer confortabel uit. De inscheping van WILLEM de vijfde naar Engeland en de heldendood

van VAN SPEYK met een groote vochtvlak er op, de beide platen die hier eertijds aan den wand prijkten, ze zijn er niet meer, en thans vervangen door een aantal schoone gravures, waarvan *La prière du soir* boven de schrijftafel hangt.

De stoelen staan niet geregeld langs de wanden, de tafel staat niet precies in 't midden der kamer en de kleine sofa bevindt zich zelfs geheel in een afgedraaide rigting, maar toch 't is netjes in de zitkamer van den jongen burgemeester. 'n Fraai boekenhangertje!... mooie bandjes! Zeker werken van smaak, want die boekenkast in het achtervertrek bevat de Latijnen en Grieken. — Laat zien: JEAN PAUL, CLAUDIUS, HILDEBRANDTS Camera Obscura... en.... wat ligt *daar* op de tafel....? Een boek, langwerpig, groen lederen band.... Ha! een dagboek.

't Is onbescheiden, zegt gij, lezer, om zonder verlof schrift te doorsnuffelen en vooral den blik in een dagboek te slaan. 't Is ongeoorloofd inzonderheid om datgene te openen, waarin de geheimen van 't hart zijn gesloten.

Als partikulier, lezer, zouden we als gij, voor die kolosale onbescheidenheid terugdeinzen, maar we voerden u in een ander kleed die kamer binnen. 't Novellisten kleed dekt ons, en daarin gehuld, is het ons vergund overal te zien, overal te luisteren, en alles te lezen..... mits.... mits, we er nimmer een slecht gebruik van maken.

Alzoo, wij nemen het dagboek zonder blikken of blozen, en lezen wat ons goed dunkt, terwijl *gij* al zeer consciencieux zoudt moeten zijn, indien gij niet laast het weinige dat wij u uit dat dagboek zullen mededeelen, overtuigd als gij zijn moet, dat ook wij niets zullen openbaren wat verborgen moet blijven, in één woord, dat ook wij van onze magt, geen misbruik maakten.

Bladz. 40— 1 Januarij 18.3.

» Gisteren was het oudejaarsdag en heden is het nieuwjaarsdag. Gisteren zag er alles zoo oud en zoo eerwaardig uit, » en heden schijnt het mij toe, alsof alles een nieuw pak heeft » aangekregen; 't is zelfs, alsof die oude, graauwe kerkmuur, » waarop ik van uit mijn venster het oog heb, er *nieuwjaarsachtig*

» uitziet alles!... behalven de spiegels, dat is: de spiegels der
» menschelijke zielen; ze zien er veel doffer en beslagener uit
» dan gisteren. Ach! ze weerkaatsen zulke oude en zwarte
» beelden: Valschheid! Hebzucht! Gierigheid! Onmatigheid! Eer-
» zucht! Jaloezij! 't Is te hopen dat ze bij 't lichten van den
» grooten, den eeuwigen nieuwjaarsdag wat reiner zullen glansen."

Bladz. 44— 6 Maart 18.3.

» Gisteren avond hebben we feest op YSBRANDS kamer ge-
» vierd. 'k Ging er om zeven uur alleen heen, maar ben *zonder*
» *mij zelven* weer 't huis gekomen..... hoe laat weet ik niet.
» 'k Heb mijn morgengebed maar binnen gehouden. Hoe meer
» geest naar binnen, hoe meer geest naar buiten.....? Maar,
» zou 't wel de geest zijn van Hem,..... 'k wil heden zijn naam
» niet noemen, 'k ben te katterig.... 'k ga eens wandelen."

Bladz. 46— 15 Maart 18.3.

» DOCTOR! MR. IN DE BEIDE REGTEN! Professoren; Paronym-
» phen; m'n huisploert, de nachtwachts, tot zelfs de krolsche
» katten, die me 's nachts zoo ergeren, zou 'k wel aan 't hart
» willen drukken. *Ik doctor Ik* Mr. in de beide regten, 'k zou
» alles wel om den hals willen vliegen..... tot *jou* toe, ouwe,
» trouwe, taaije waterkaraf, die me vooral in de laatste dagen
» zoo dikwijls met je dierbaren inhoud hebt afgekoeld. Na 't
» eten dadelijk weer naar de socie! halzen genoeg om te om-
» helzen, en halzen in den kelder van den kastelein..... Bah,
» zou 't niet beter zijn in de armen van den..... oudste en ja,
» ja! ja! aan den hals van mijne lieve Moeder.....?"

Bladz. 51— 10 Mei 18.3.

» De advokaat Mr. A. D. VAN BAVIK heeft consult gegeven,
» hm! hm!... Daar liggen ze voor me die zes schellingen.
» 'k Heb nooit geweten dat zes en dertig stuivers zoo'n som
» was. Verdient! Eerlijk verdient! — verdient? door te
» zeggen: »Vriend dan moet je... dan kun je... dan zul je".....
» Wat 'n leelijk gezicht toen hij van die zes schellingen hoorde.

» Arme drommel! *Wij* voor 't ontvangen van 'n heel jaar
» consulten elken zondag (?) in 't zakje! — Zes en dertig

»stuivers voor *dat* consult. Hoek van de L steeg N° 20....
»enfin 'k loop morgen dien kant wel eens uit.”

Bladz. 52 — 28 Mei 18.3.

»Opgestaan, courant gelezen, aangekleed, bij VAN MEES koffij
»gedronken, twee visites.... goed gedineerd in de *Lion d'or*....
»'n aardig avondje, bij PRINGS; fideel geömerd.... slaap!....
»nog 'n kopje thee dan naar bed. Zeg! geest van den grooten
»LUTHER je bent al zoo lang naar BOVEN verhuisd, al staat je
»gipsen beeld me ook onbeweeglijk aan te staren, zeg lezen
»ze *daar*, waar je nou woont, ook couranten, kleeden ze zich.
»drinken z'er koffij, maken z'er ook visites, dineren en ombren
»z'er ook en gaan ze dan slapen na 't gebruik van 'n kopje
»thee? zeg?”.....

Bladz. 68 — 5 September 18.3.

»»Bid en gij zult ontvangen!” Is 't waarheid? z' Is dood,
»al zes dagen dood, die lieve, die trouwe, die engelachtige
»moeder en heb ik niet gebeden, heb ik niet ieder uur ge-
»beden: »God bewaar ze, behoed die lieve?” Was mijn gan-
»sche denken niet zelfs eene biddende gedachte: »Magtig
»Hemelvader, spaar mij de dierbare Moeder? Zou 't niet blij-
»ken of 't woord leugen of waarheid bevatte. Besloot ik niet
»Hem lief te hebben *wanneer* Hij 't gebed verhoorde?..... Ik heb
»gebeden en z' is gestorven.

»Z' is dood, die mij als kind nooit de schaar wou geven,
»als ik prentjes wou knippen en geen schaatsen wou laten
»rijden, toen ik zoo hoestte en me niet uit 't bed wou nemen
»toen men zei dat ik de mazelen had. Z' is dood die me zoo
»lief had en trouw voor mij zorgde. God heeft haar niet be-
»houden. Behouden?..... Is zij verloren? Voor eeuwig ver-
»loren. Neen... God zij gedankt! neen, ze leeft. Vader! wees
»mij genadig. »Die bidt zal ontvangen.... *ontvangen*: het
»eeuwige leven”...

Bladz. 93 — 3 Mei 18.4.

»Arme MARIE! wat zijt ge toch leelijk! Rood haar; sproe-
»tels, ontelbaar als de starren aan den hemel of de schelpjes

»aan 't strand; 'n neus, die met alle regt bij den toren van
»Libanon mag vergeleken worden; 'n mond van 'n HENOCHS-
»kind waarvoor de soeplepels mij nog te klein schijnen; 'n
»stem bij lang na zoo lief niet als de stem van mijn trou-
»wen Fik, en een paar armen zóó lang, dat ze gemakkelijk
»staande haar jarettieres kan vastbinden zonder den hoogen
»rug te krommen. Arme MARIE! ik zat naast haar in 't kat-
»tebakje toen we gisteren naar buiten reden. Ze had ook
»blondes en vruchten in haar hoed, ze had ook witte glacé
»handschoenen aan. Ze vond dat bedelmeisje met die bruine
»oogjes en dat fijne gezigtje, ook zoo ongelukkig; ze had,
»ook medelijden met den bultenaar die met een mooi geklee-
»den aap op zijn rug het rijtuig naliep, ze vond broodjes
»met zalm ook lekkerder dan broodjes met kaas en zei ook —
»precies als al de anderen — dat een dansje in 't groen wel
»aardig zou wezen.

»Arme MARIE! wat zijt ge toch leelijk, wat waart ge gis-
»teren verschrikkelijk leelijk toen ge even als al die blond-
»jes en bruintjes uw hoedje had afgezet. Doch.... neen....
»zoo *heel* leelijk waart ge toch niet toen ge door niemand
»ten dans geleid, met een vrolijk gelaat ons allen stond gade
»te slaan. MARIE, waarlijk ge zijt affreus leelijk, maar 'k
»vond u zoo ijselijk leelijk toch niet, toen er een lachje om
»uwen grooten mond kwam spelen nadat de meeste hijgende
»snoepertjes zaten, en ik — aan 't katebakje denkende — mij
»over u kwam ontfermen. MARIE, gelukkig dat gij niet zaagt
»hoe BETSY achter u lachte, toen 'k u mijn arm bood en 't
»bijna uitproestte, toen gij met uw hoogen rug aan 't hup-
»pelen waart en ik er op verdacht moest zijn om niet door
»uwe groote passen uit de maat te geraken.

»Arme MARIE....! zoudt ge DAARBOVEN ook zoo leelijk zijn.
»Zou BETSY u DAAR ook uitlagchen?"

Bladz. 98. 6 Junij 18.4.

»Wel aardig! 't is de gansche stad door, VAN BAVIK geën-
»gaged. — Geëngaged met 'n freule VAN HES... 'n ton...

» Och! die vurig begeerde tonnen ze rammelen zoo, ze wegen
» zoo zwaar, en ze zijn zoo slecht bekuipt ook. Geëngageerd!
» *Ik* met de freule VAN HES... welke...? De oudste die 'k
» laatst bij PRINGS ontmoette, of de jongste wier zakdoek ik
» achter haar in 't bosch opraapte.... wie zou 't wezen? De
» eerste verklaarde bij PRINGS dat ze verzen, van welken aard
» ook, vervelend en saai vond, terwijl ik de jongste, op 't
» concert, te midden der zachtvloeiende violonceltoon en tegen
» eenige vrienden hoorde goechelen, dat het kattengemaauw
» was. Ja, oude TOLLENS, 'k zal aanstonds voor FIK je HON-
» DENTROUW nog eens opsnijen en dan de guitarre nemen en
» het lieve VATER UNSEER nog eens luchten da's meteen 't avond-
» gebed, en dan kunnen z'in stad, de freules HES, in, of op,
» of met d'r tonnetjes rollen, precies waar ze 't goed zullen vinden."

Bladz. 115. 29 November 18.4.

» Advokaten zonder praktijk: volle schotels zonder honge-
» rige gasten. Ongebruikte spijzen bederven. Bederven! foei!
» dan beter anderen die honger hebben opgezocht. Wis en
» zeker 'k solliciteer naar B..... c. a.

Bladz. 116. 2 Dec. 18.4.

» Zonder kruiwagens verkrut men het zand niet. Zonder
» kruiwagens wordt geen student minister. 't Is een groot
» voorregt dat mijn ENGEL, de trouwe moeder toen ze nog
» leefde, familiezwak had en neef uit A. altijd zoo vriendelijk
» ontving wanneer hij bij ons in stad kwam, terwijl ze hem
» na 't eten trouw een kop koffij schonk. Die goede! ze
» wist toen niet, dat neef minister zou worden en haar ALEXAN-
» DER, omdat hij liever *iets* dan *niets* wil wezen en om een
» andere reden nog, naar B..... c. a. zou solliciteren; ze wist
» niet, dat neef mij kruijen zou. Kruijen naar B..... c. a.
» Zou mij dien kruiwagen ook benijd worden....? Aardig!
» Ieder begeert zoo'n éénrad om van A naar B, en van B
» naar C, met winste te worden vervoerd, en den eenigen
» den GROOTEN..... die wil overbrengen naar de plaats ENGEL;
» waar gij zijt, Hij wordt zoo telkens veracht en met voeten ge-

»schopt. 'k Heb Hem heden ook van mij gestooten toen ik
»aan SMIT verzekerde, dat *ik* geen kruiwagens noodig had.
»Ik dacht niet aan U, ik loog, 'k was 'n uil.

Bladz. 123. 10 Januarij 18.5.

»FIK heeft me vreeselijk onnoozel aangekeken toen 'k hem
»dezen middag, plegtstating, mijne benoeming als burgemeester
»bekend maakte. 't Scheen alsof ie bang was dat hij — FIK —
»mijn sekretaris zou moeten wezen en 't gul moest bekennen
»dat ie geen *a* voor een *b* kon. Goeije FIK! nou leg je te
»snorken maar *toen* keek je schrikkelijk dom. BRAND heeft me
»wel eens gezegd dat FIK sprekend op mij geleek. Als *ik* maar
»niet op FIK gelijk, zoo als hij mij straks aankeek, wanneer
»ik te B..... voor 't eerst, den gemeenteraad moet presideren."

Bladz. 130—1 Februarij 18.5.

»'t Is al één uur na middernacht. 'k Heb niets geen slaap.
»'k Bezag mij daar straks in den spiegel. Zie ik er deftiger
»uit? Wat eerbewijzen, wat verzekeringen van warme toege-
»negenheid. Die aanspraak aan mij... aan SANDERTJE die nog
»geen twee jaar geleden de eer genoot om op een soireetje, door
»den burgemeester, een straatschender genoemd te worden. Een
»straatschender... hoewel hij in gemoede kon verzekeren, dat,
»op den avond waarvan sprake was, geen schel, dan zijn eigen
»tafelschel door hem werd aangeraakt. 'k Ben een Edel Acht-
»baar persoon, 'k moet de voetstappen drukken van een man,
»dien ik nooit gekend heb. »De gansche gemeente is met
»blijdschap vervuld," verblijd over de komst van mij.. van
»iemand, dien zij volstrekt niet kent en ten slotte is het, »één
»stem in de gemeente:" »Leve onze nieuwe burgemeester." Één
»stem..... hoe belangstellend! Er is magtig veel goud- en zil-
»verpapier voor al die rosetten verknipt. 't Zal me eens be-
»nieuwen hoe die eerebogen er zullen uitzien, als ze van 't
»dennengroen en van 't vlaggedoek zullen ontdaan zijn. Aar-
»dig, die bekentenis van den tweeden aanvoerder der eere-
»wacht, dat hij die kale plekken van zijn vosje eens handig
»met lintwerk bedekte. Wat werd het eensklaps donker, toen

»die groote pekton had uitgebrand.... maar... de starren
»hernamen hun regt... 'n Pekton voor mij *alleen*, en toen,
»milioenen van glanzende werelden voor allen.... 'k word
»zoo verward.... 'k zie alles en niets..... 'k zal nog een oogen-
»blikje met *FIK* gaan spelen en zien of ie weer niessen moet,
»als ie op eens in 't lamplicht ziet.”

Bladz. 133— 15 Febr. 18.5.

»De kale plek van 't vosje heb ik duidelijk gezien evenzoo
»goed als 't muizengat dáár in 't behangsel, waarvoor den
»eersten dag van mijn hierzijn, die groote roset zoo'n aardig
»effect maakte. Och! wat 'n kale plek, al de linten waren
»er af; 't zag er zelfs raauw en bloederig uit en niets, niets
»er op, om te bedekken. Wat zal dat vliegstecken lastig zijn!
»Arm dier! Maar toch, de vlieg steekt, omdat hij voedsel wil
»en niet, uit lust tot kwellen.”

»Zou Mijnheer *FLITZ* welligt gesoliciteerd hebben? 't Spijt
»me waarlijk dat hij van 't paard viel.”

Bladz. 134— 16 Febr. 18,5.1.

»'n Stil dorp, zonder wrijving is 'n groote kabeljauwdroo-
»gerij! — Stokvisschen! — Maar, die stokken in bossen, ze
»zijn zoo slecht niet als ze maar flink gebeukt en krachtig
»geweekt zijn. Altijd wat stokkerig maar goed van smaak.”

»*VREDE-LUST* ligt nog al bezijden de droogerij, misschien dat
»de visch er daarom nog niet zoo hard is, welligt ook is zij
»eerst later aangevoerd. 't Kloppen en weeken zal daar niet
»zoo zwaar vallen. Ik zal.... ik zal.... neen,... ik zal het 6de vers
»van het 62ste gezang nog eens nalezen en dan, naar bed gaan.”

Lezer, daar hebt gij nu een brok en een hap uit dat groen-
lederen dagboek. Wat niet gelezen mogt worden daar hebben
-*zelfs wij* geen oog in geslagen.

Kent ge den nieuwen burgemeester nu?.....

Niet?.... Dan begrijpt ge welligt alleen u zelven, daar ge 't
begrijpelijkste wezen zijt, dat ge kent.

Nog schrijft *VAN BAVIK*, en *FIK*, die tot nu toe door ons on-

opgemerkt in zijn nest achter de kagchel sliep, begint te knorren, want, de deur wordt geopend, de kasteleinsche treedt binnen en brengt de boodschap van den knecht van VREDE-LUST over: »En complement en of burgemeester pleisier had om morgen tegen vijf uur famillaar bij mijnheer GLIEKKE te komen dineren om verder, ook famillaar, het avondje te passeren.»

— Morgen om vijf uur”.... antwoordt VAN BAVIK. »Compliment, Jufvrouw KAMP, dat ik met genoeg zal komen.»

— Maar..... maar.....” herneemt de kasteleinsche, terwijl ze ook een: »koest, koest” tot FIK rigt, die nog niet aan haar vreemde tronie gewend is.

— Wat blief?”..... vraagt de burgemeester.

— ’k Zal dan voor mijnheer de burgemeester niet behoeven te koken?”... zegt de dame weder.

— ’k Heb bij toeval maar eene maag, Jufvrouw KAMP” antwoordt VAN BAVIK, »en, gij weet het reeds bij ondervinding, eene die niet zeer groot is.”

— A ja, jawel” herneemt de dame, »maar van wegens de betaling, weet u. Eten of niet eten..... weet u’.....

— Toch betalen!” roept VAN BAVIK, zoo luid, dat FIK blafende opvliegt en jufvrouw KAMP met een: »dus complement en jawel,” haastig vertrekt om aan den knecht van VREDE-LUST te boodschappen dat mijnheer de burgemeester, die ’n best man is, maar ’n »vuilen” hond heeft, de eer zou aandoen van met pleisier te komen.

Den 18^{den} was er op VREDE-LUST ’n heele drukte. SUSE was jarig en had, behalven de geschenken der ouders en drie brieven van nichtjes GLIEKKE en vos, met kraagjes er in — stalen zonder waarde — al vroegtijdig een pakje ontvangen, ’t welk, een nécessaire — zoo als er buiten op stond — bevatte, waarin zich, kam, haarborstel, tandeschuifier, schaar, nagelborsteltje, haarspelden, ’n stuk polka-zeep, met nog een aantal noodwendigheden vereenigd bevonden, waaronder een echt Engelsch

likdoornsnijdertje nog vermelding verdient. Door wien dat aller-aardigste cadeau werd verzonden, bleef der jarige niet duister, dewijl er mede in die nécessaire een papier lag dat vier bladzijden poëzij bevatte en keurig geschreven, met de namen: BAREND FLITZ werd onderteekend.

Indien we geduld hadden dan zouden wij den poëtischen heilwensch van den kandidaat-notaris zeker hebben afgeschreven, want suze is er niet geheim mede, doch daar ons 't geduld ontbreekt, geven wij den lezer alleen de verzekering, dat de vier bladzijden te zamen honderd en twintig regels bevatteden, waarvan de eerste met: »Ik zal;» de derde met: »Ik zou;» de vijfde met: »Ik wil;» de zevende met: »Ik heb;» de negende met: »Ik hoop» en bedriegen wij ons niet de elfde met: »Ik zal dus suus,» aanving enz. Een van de kunstigste passages uit het stuk was die, waarin de dichter al de artikelen uit de nécessaire, niet zoo zeer *bezong* als wel der jarige als nuttig en onontbeerlijk voor den geest bragt. Op bladzijde twee, hoorde de verrukte poeët — let wel den 18^{den} Februarij — 't gezang der nachtegalen en sprak hij iets verder zoo lieflijk van, filomeel en gekweel, dat het ons niet zou verwonderen, indien hij in zijn bibliotheek »een werkje van smaak» heeft bezeten. Op bladzijde drie gaf hij de conditionele verzekering:

»Ik kom met ijslijk veel pleisier
Als w'onder ons zijn met zijn vier.»

Iets lager viel hij in 't komieke met de verklaring:

»Ik ben een mensch als allemaal,
En ben niet vies van goed onthaal.»

Op bladzijde vier sloeg hij een blik in 't verleden en las in het boek der toekomst met de woorden:

»Ik zag je 't eerst met pijpjes aan
Nu denk j'al ligt aan trouwen gaan.»

Weer verder eischte hij plegtig eene verklaring van den teedersten aard, aldus uitgedrukt:

»Ik hoop te hooren uit je mond
Dai die VAN BAVIK aklig vond.»

terwijl het gedicht met het kunstmatige rijm besloot :

»Ik zeg hetgeen je misschien gist

’k Ben die zich noemt, vriend BAREND FLITZ.”

Vrouwengeduld! Engelachtig geduld! SUZE, wij bewonderen het uwe. Eerst laast ge ’t verq voor u zelve en daarna hardop voor uwe ouders, zonder eenmaal te geeuwen of zelfs te zuchten.

Vrouwenoordeel! Engelachtig zacht! SUZE, gij vindt het vers lief, en zelfs die regels, à propos van den jongen burgemeester, gij veroordeelt er FLITZ niet om, hoewel de zachtheid van uw oordeel evenmin toelaat *die uitgedrukte hoop* te vervullen.

Vrouwelijke tevredenheid! Bewonderenswaardig! ze vindt het van FLITZ toch attent, toch hupsch, in dat lederen doosje zoo alles bijéén, neen, al bezit ze alle mogelijke reinigingsmiddelen van ’t beste soort; al zegt papa, dat FLITZ niet zeer kiesch in de keuze van zijne attentie is geweest en al voegt mama er spijtig bij dat mijnheer FLITZ ’n klein denkbeeld van SUZE’S toilet moet gehad hebben en dat het eigenlijk een affront was, daar *zij* in *haar* tijd den gever meê om de ooren zou hebben gegooïd, al ware er ook een vers van honderd bladzijden bij geweest, — SUZE bleef er bij, dat het toch uit een *goed* hart kwam.

Papa GLIEKKE door de verontwaardiging zijner gade ook meer verontwaardigd dan hij anders zoude geweest zijn, verzocht vriendelijk dat zijne dochter geen woord van het ontvangene tegen FLITZ zou reppen, — hij moest het voelen en SUZE zeide, dat ze ’t *naar* voor hem vond, en eigenlijk *ook naar* dat burgemeester *toch* kwam, omdat FLITZ zoo vast scheen te denken dat het »onder ons” zou zijn.

Er was veel drokte op VREDE-LUST, want mijnheer en mevrouw GLIEKKE hadden volgehouden, dat de jaardag van SUZE eene geschikte gelegenheid was om VAN BAVIK ten eten te hebben; ’t zou nog wat vrolijkheid bijzetten, want de VAN SAFFELENS hadden bedankt omdat de notaris ongesteld was, hoewel het toch niet zooals FLITZ dacht »onder ons” zou blijven, want DE MEIJERS kwamen, dominé en SAARTJE, en jufvrouw HASPELS ook. Al was mevrouw GLIEKKE ook magtig ver in ’t rekenen, ze was

daarom in geen en deele wat men gierig zou noemen. Neen, zelfs bij een jaarfeest als dat van het eenige *SUZJE* was er weinig te goed, om niet voor den dag gehaald, en weinig te lekker, om niet te worden opgedischt.

We zullen geen kans wagen om u te doen watertanden, waarde lezer, door u een *menu* te schenken van de geregten die *GLIEKKES* gasten werden voortgezet. Ge hebt meermalen fijne dinétjes bijgewoond en herinnert u zeker de *d'aubes* en *chipolata's* of hoe die schotels ook heetten, die u het beste gevielen. Welnu, kies het fijnste wanneer ge trek hebt. Dineer op *VREDE-LUST* meê, er is te kust en te keur, en, meer dan genoeg blijft er over, want *FLITZ*, op wien mevrouw nog al rekende, eet bedroefd weinig, maar..... drinkt een glaasje te meer, en de wijn is goed.

De heer burgemeester is tusschen de gastvrouw en de verjaarde dochter des huizes in geplaatst — *FLITZ* zit aan *SUZES* linkerzijde en de oogen doen hem zeer van de »helkleurige» bloemen die tot een »stijven» ruiker saamgevat, naast *SUZES* bord liggen en waarmede die burgemeester »met kneveltjes!» haar, met 'n »lamme» aanspraak, was te gemoet gekomen toen hij binnen trad.

Aan de andere zijde van *FLITZ* werd jufvrouw *HASPELS* geplaatst, 'n jonge dame van 28 jaren of daaromtrent, wier innerlijkheden wij onaangeroerd zullen laten, aangezien we niet de eer hebben van jufvrouw *HASPELS* — meer bepaald, *DOORTJE* of *DOROTHEA HASPELS* — bijzonder te kennen en wier uitwendigheden te alle-daagsch zijn, om ze eene vermelding waardig te keuren, te meer nog, daar we weinig met Haar Edle te maken hebben. Zooveel is zeker, *FLITZ* vindt er *niets* aan en zei: »Ajakkés,” toen hij op het servet aan zijn vanderhandsche kant het plaatskaartje met den naam der gezegde jufvrouw er op ontwaarde, en, zóóveel is ook zeker dat de jonge heer *MEIJER* — N^o. één van de eere-wacht, behalven de chefs — die *DOORTJE* als zijne regterdame nu en dan moest toespreken totdat het dessert werd gediend, nog niets gehoord dan: »hi hi hi, jawel, of hi! hi! hi! nee,”

maar bij het gebruik van het ijs à la vanille de verzekering bekwam, dat het hi! hi! hi! zoo koud door de keel gleet, terwijl de knecht achter haar op de vraag: Maroskeyn? »'k Ben nog voorzien hi, hi, hi!” ten bescheid kreeg.

De Heer MEIJER JR. schijnt ons een fiksche jongen te zijn; hij eet goed, hij drinkt goed en praat over ossen en hooiurte en stalmesting en draineringen met kennis, maar merkt het niet op, dat eenigen van 't gezelschap en vooral de jarige dame heimelijk lagchen, toen hij 't porceleinen waschglas opneemt en den, tot zuivering van mond en vingertoppen bestemden inhoud, in drie klokken naar binnen zendt, met de bewering, dat, op een glas water de wijn van nieuws aan smaken zal.

De heer MEIJER en dominé VAN BEEM maken met hunne wederhelften en dominés oudste dochter SAARTJE het overige gedeelte van GLIEKKES dischgezelschap uit.

De hoofden der schepping voeren grootendeels het woord; 't komt den heer MEIJER voor, — zoo als het zijn vader, die ruim dertig jaren dood is, ook vóór kwam — dat het pauperisme hand over hand toeneemt en dat er alom, zelfs hier ter plattenlande veel gebrek wordt geleden.

Dominé meent in gemoede te kunnen verzekeren dat de zedeloze tabaksbouw, alsook de zedeloze aardappelenteelt — dominé spelde regt altijd met *ch* — als ook de zedeloze jeneverstokerijen, de meer en meer veldwinnende verzwakking ter eener en de toenemende armoede ter anderer krachtig bevorderden, en wipt, terwijl hij met de linkerhand de verderfelijkheid der jeneverstokerijen verduidelijkt, met de regter zijn glaasje Maroskeyn naar binnen, omdat..... het goed voor de kou is.

De heer GLIEKKE is van oordeel dat het beweren van dominé wat streng is; van de jeneverstokerijen en aardappelenteelt wil hij niet spreken, want, jenever gebruikt hij zelden of 't moet een beetje bitter op de jagt zijn om een haas te overluiden, en aardappelen daar zou hij zich ook gaarne van passeren, aangezien hij veel liever groenten eet, maar, de zedeloosheid van den tabaksbouw te willen staande houden, dat schijnt hem wat kras toe;

hij wil gaarne alles laten, maar zijn pijp en sigaartje daar is hij een liefhebber van.

Dominé houdt vol dat de tabaksplant een zedeloze plant is, aangezien hij bij eigene ervaring weet, welke heillooze effecten zij op den verbruikers te weeg brengt. Honderde malen heeft hij het rooken beproefd, omdat de collega's hem zoo sterk aanmeerden, maar telkens was het — en dominé trekt een leelijk gezicht.

— Aardappelen!" roept de heer MELJER Jr. »Nee Dominé, daar moet je ons afblijven, vooral tegenwoordig, we hielden niet minder dan twintig zakken voor winterprovisie, niet waar moeder, en dan tachtig mud aan de markt à vier min 'n kwart, behalven de pooters en varkensaardappelen, 't geeft rekening, hoor je...." en 't schijnt wel of de heer MELJER Jr. dat laatste »hoorje!" tot zijne regterdame sprak, want zij lacht: »Hi! hi! hi!" en zegt: »Dat dunkt me." 't Schijnt dat de jonge burge-meester dezen middag meer van luisteren dan wel van spreken houdt; hij zegt des gevraagd bescheiden zijn oordeel over dit of dat en ziet — volgens BARENDS bepeinzing — nu eens den een en dan weder den ander, tot zelfs de dames in kluis — dat laatste woordje was FLITZ getrouw — zoo vreemdsoortig aan alsof ie »wat van d'r hebben moest." Misschien zag VAN BAVIK inderdaad, zonder het te willen of zelfs te weten, nu eens den één, en dan den ander tot zelfs de dames in kluis, wat scherper aan dan volkomen wellevend was, maar, zeker zag hij de heeren met bevreemding aan, toen reeds de tweede kompotte aan 't wandelen was en nog niemand het woord had gevraagd om de heldin van den dag te gedenken.

Nee, 't was niet, om als hoofd der gemeente ook aan dezen disch een zeker regt te doen gelden, evenmin om zijne gaven van welsprekendheid aan 't licht te brengen, dat hij eindelijk den gastheer beleefd om »het woord" vroeg en na bekomen verlof met eene welluidende stem het volgende sprak:

— *Droefheid* en *Blijdschap* ziet daar de zusters, die in 't leven den mensch afwislend verzellen.

'k Noemde *haar* 't eerst de Droefheid, dewijl *haar* leven vol ernst is.

Hij die haar *niet* kent, vreest en schuwt ze en noemt haar de vijandin der schoone bloeiende maagd die *hem* ter zijde staat....”

FLITZ slaat bij deze woorden een glurenden blik naar den spreker, terwijl er iets leelijks, iets onderzoekends in den tweeden blik is te bespeuren, die hij op »de maagd” werpt, die *links* naast *hem* en *rechts* naast VAN BAVIK zit.

— Die haar kent,” vervolgt de spreker, »weet echter dat zij haar schoone zuster hartelijk is genegen en noode toetreedt om haar te vervangen. Hij bespeurt — ofschoon de eerste bij de tweede verre in schoonheid en liefalligheid ten achter staat — in beider trekken toch de afkomst van denzelfden, den Grooten, den Eeuwigen Stamvader.

Liefde schonk ze beiden het leven.

De droefheid ziet de gevolgen van 't booze en smelt henen, en plaagt niet, maar troost.

De blijdschap ziet welvaart en genieting, zij huppelt er heen en lacht met ze meê.”

FLITZ kijkt zoo zwart als de nacht, maar begrijpt er eigenlijk »geen stom woord” van.

— Weldadige, vriendelijke zusters, wie ontvangt ze niet gaarne?” vervolgt de spreker. »De droefheid schenkt tranen, weldadige tranen en weert den wrevel.

De blijdschap schenkt lachjens en stemt tot danken. Wie ook de eerste niet kenne en daarom minachte, de tweede zal hij gaarne, met mij, welkom in deze woning heeten. Zij heeft zich gelegerd in de harten van een dankbaar oud'ren paar; zij lacht ons toe uit de oogen eener liefallige dochter....”

VAN BAVIK neemt het glas, ziet eerst de oudelui GLEEKKE en daarna het jarige meisje aan — FLITZ komt weer op de hoogte,

bijt zich op de lippen en grijpt bij abus het glas van DOORTJE dat hij in één teug ledigt.

Een intermesso klinkt: »Hi! hi! hi! da's *mijn* glas.» De spreker heeft gezien en gehoord, wacht een oogenblik, maar herneemt, na een vriendelijk knikje van Mevrouw GLEEKKE, terwijl hij de jarige SUZE, bepaald aanziet:

— De vrolijke lagchende Blijdschap heeft *hier* hare bloemen gebragt, en bid ik, dat de zachte Droefheid u troostte, zoo 't leed eens mogt dagen, vuriger bid ik, dat de Blijdschap u voere door 't leven, tot... aan 't graf, in de verte.»

VAN BAVIK zwijgt en ziet met verrukking dat de dankbare Blijdschap, die uit de oogen der jarige straalt, twee heldere parels naar buiten werpt, hij ziet het met verrukking, dewijl de toon door hem aangeslagen, ondanks hem zelven wat hoog werd en hij vreesde niet door *haar* te zullen verstaan zijn, tot wie hij inzonderheid sprak. 't Is een heele toer, lezer, om voor de vuist in 't ernstige te val-len — zoo wij 't niet, poëtisch proza durven noemen — zóó — of liever in *dien* geest voor de vuist te spreken tot een dischgezelschap, waarvan de meeste leden — als echte voddenkrabbers — met hunne dessertmesjes in de hopen appel- en druivenschellen, — ja druiven waren er ook geweest — amandelbasten, rosijnenpitten en ulevellen-divisen zitten te schommelen, alsof ze nog honger hadden. 't Is waarlijk zoo gemakkelijk niet om de juiste woorden te kiezen en verre van »'t bombast' te blijven, indien men telkens door een leelijk gezigt wordt afgeleid of wel, door een: »Hi! hi! hi! da's mijn glas,» tot een climax wordt aangemoedigd.

't Is zeker een heele toer, en voor VAN BAVIK was het waarlijk een razende toer geweest, onvoorbereid als hij was, in den waan dat welligt al de heeren vóór hem 't woord zouden hebben opgevat — Dominé *althans*. Maar..... hij *had* gesproken en in de oogen der jarige blonken werkelijk een paar tranen, en Mijnheer GLEEKKE, — die nog niet in de droogerij geweest was, riep, dat het brillant was en Mevrouw GLEEKKE zeide, dat het allerlieft was, en Dominé zeide: »Ja, ja,» alsof hij meende, dat zeg ik

zoo dikwijls, en de overige leden van het gezelschap vonden precies, wat de Heer MEIJER Jr. vond, te weten, dat ze daarop eens moesten drinken, behalve de Heer BAREND FLITZ die — hoe wel niet luide — vond, dat het een lam gezanik geweest was, 'n vervl... te padanterie en hoe de lezer het vond, weten we niet, maar, hij bedenke dat een toast altijd een stuk blijft, zoo niet, *beneden alle kritiek*, dan vast toch een stuk dat beneden de kritiek staat.

De burgemeester had gesproken, er was gedronken en dominé herleest juist voor de zevende maal een ulevellendivies om den tijd te korten dien hij broeiende op een toast in den dop, doorbrengt, toen aan SUZES linkerzijde een mes zoo krachtig tegen een fijn champagne glas wordt geslagen, dat het, tot zichtbare ontsteltenis van Mevrouw GLIEKKE, in scherven naast de jarige nedervalt.

— Hi! hi! hi! kapot!" roept DOORTJE!

FLITZ zegt: »'t spijt me, 'k wou het woord ook."

De gastheer roept FREDERIK, die, van al 't schenken achter tafel zoo waterig uit de oogen ziet, gelast hem een ander glas aan den heer FLITZ te geven en nadat het gevraagde voor de scherven in plaats is gesteld, geeft hij FLITZ met genoeg het woord, die met een vuurroode kleur opstaat en met het ten boorde toe gevulde glas in handen een paar maal ziegzaagt, zoodat een: »voorzigtig!" hem 't regter oor treft en vangt eindelijk aan:

— Praatjes zijn praatjes, afin, maar ik hou er van om te zeggen, wat ik denk. 'k Heb voor suus een vers van vier bladzijden, zoo maar weg gemaakt." Niemand nog zeide den armen FLITZ een vleijend woord van zijn dichtstuk, zelfs SUZE had nog niets dan een zacht: »dankje voor je lieve attentie," kunnen of durven uitbrengen.

— Afin, da's 't zelfde," vervolgt FLITZ. »Ik zeg het niet, om er van te spreken, daar hou ik niet van, maar, afin, ik weet wat ik weet, en dat suus van daag op den 18^{den} jarig is, dat wist ik al, toen ze nog als 'n meisje van veertien jaar op m'n

knie zat ... Weet je wel suus? Afijn, ik ben hier al zoo lang bekend als de familie hier is, en 'k drink dan 't welzijn van dezen huize, afijn suus daar ga je....."

En suus ging, of wel de inhoud van het voorwerp, waarmede FLITZ de jarige dame telkens bedreigd had, gleed binnen, ter plaatse waarvoor het bestemd was, doch, waar het nederkwam als olie in 't vuur.

Wij zouden ten opzichte van FLITZ zeer onregtvaardig zijn, indien we niet getuigden, dat hij het welzijn van dien huize hartelijk meende, hij had er blijken van gegeven, want niet slechts dat hij gedurende de zes jaren, die de GLIEKES te B.... woonde op de drie jaarlijksche feesten der huisgenooten — en FLITZ woonde ze trouw bij — telkens dat welzijn gedronken had, hij toonde ook dat het welzijn hem werkelijk ter harte ging, éénmaal met dien brand in den schoorsteen er eenmaal, met waken, toen Mijnheer GLIEKKE de koorts had.

De toast van den heer FLITZ, ofschoon — maar neen, we zeiden dat toasten beneden de kritiek staan — de toast maakte opgang en zelfs DOORTJE begreep dat het: »hi! hi! hi 't welzijn van dezen huize was." Aan alle zittingen komen een einde en ook hier stond het gezelschap ten laatste op, de dames om in 't nabijzijnde vertrek voor de koffij te zorgen, de heeren — dominé uitgezonderd — om trots de zedeloosheid der tabakspant een sigaartje te rooken.

Wat werd er verder van den avond?

Hebt gij geduld, lezer, kom dan straks als de koffij gedronken en de sigaartjes gerookt zijn, mede naar dat tweede salon, waar de kroon met brandende bougies in 't midden hangt en de bougies op de lustres ook zijn aangestoken. — Die GLIEKKE moet toch al heel aardig hebben gekoopmand — ziet er het gezelschap, eerst met een poussé café daarna met sijn porselein in de handen en later onder 't genot van punch of bisschop of rooden wijn met gebakjes en luister eerst *hier* eens en dan bij een ander groepje en later naar datgene waarin het gansche gezelschap zal deelen.

— Onder ons" zegt de gastheer zeer zachtjes — de wijn maakt vertrouwelijk, terwijl hij met de handen op den rug naar

het turfvuur gekeerd staat: 't Is 'n beste jongen, geen kwaad zit er in; maar zonder betrekking, SUZE is mijn eenig kind en hoe goed hij ook zijn moge, al is hij geen buitengewoon vernuft, gij begrijpt een schip in zee zonder bestemming, daar heeft de reeder geen vrede méé.

— A juist" zegt VAN BAVIK, terwijl hij een blik in zee stuurt.

— Van weinig familie," herneemt de gastheer, »maar toch fatsoenlijk... dat scheelt me ook weinig... nog al fortuin, althans hij leeft hier goed en verteert zijn geld zonder verdiensten."

— A zoo" zegt de jonge burgemeester en beschouwt de bloemen van het Doorniksche tapijt, waarmede de vloer bedekt is.

— Entre nous — geen mensch weet er van," herneemt de confidentiele vader nog zachter. »Als de jongen een post had, een postje, begrijp je, — van 't notariaat wil ik niet spreken — 'k zou zeggen fiat vriend; maar zie je, een mensch als ik, die al mijn leven gewerkt heb, ik weet bij ondervinding, dat niets om handen hebben, een treurig lot is. De vrouw heeft geen krediet voor den man, die geen betrekking in de maatschappij bekleedt; *hij*, wordt een JANHEN en *zij* is er de dupe van... hoe vaar je....?"

— Dankje" zegt VAN BAVIK tot FREDERIK die hem voor de vierde maal een glas punch aanbiedt en de gastheer zegt weder, nadat FREDERIK JUFVROUW DOORTJE nadert: »Maar je spreekt er niet van, want ik hou me alsof ik van den Prins geen kwaad weet."

— Wat een mooie preek hield die Mijnheer de burgemeester" zegt SAARTJE van den dominé tot DOORTJE die bisschop gebruikt.

— 'n Toost meen je," lacht DOORTJE.

— En zoo uit het hoofd," herneemt SAARTJE. »Và leest ze altijd."

— Zou er gedanst worden....?" lacht DOORTJE. »Me dunkt hij moet wel prettig galopperen, 'k zal 't eens aan SUZE vragen... al was 't in den gang maar." DOORTJE ziet naar de jarige om, maar ontdekt haar niet en vermoedt evenmin dat deze staat, waar zij, »al was 't maar" zou willen galopperen. Ja SUZE staat in den gang, ze houdt zich aan de leuning van den trap vast en BAREND FLITZ staat voor haar.

— suus ik wil het bepaald van je weten, hoor, van avond nog, op 't oogenblik,” zegt BAREND,

— Maar FLITZ hoe zal ik, hoe kan ik,” spreekt SUZE stamelend.

— Zullen en kunnen,” herneemt de jongeling, die volgens de keuken-verklaring van FREDERIK, wel drie flesschen op heeft en »poes kaffé en pons” ook. »Da's malle praat SUZE, zie je, ik wou het nou weerga's graag weten, ik heb er mijn reden voor, ik zeg dat ik allemagtig verliefd ben, dat zeg ik, en dat va niet arm is dat zeg ik ook. Of heb je andere plannen, spreek?”

't Is niet bijzonder licht bij den trap en we kunnen derhalven niet zien, welke de uitdrukking van BAREND'S gelaat bij dat »spreek” is, evenmin als we in SUZES kijkers kunnen lezen wat er in hare ziel omgaat, maar meenen een geluid te hooren als of dat »spreek” bij het meisje iets anders dan woorden heeft uitgelokt en vernemen wat later duidelijk dat de jarige schreit.

— suus... nee suus, zoo meen ik het niet. SUZE schei uit, dat vind ik nu akelig,” fluistert BAREND op een geheel anderen toon dan hij daareven gesproken heeft. »Je voelt immers dat ik je liefheb. Och SUZE ik heb je zoo lief, en ik dacht dat het van daag de dag moest wezen waarop ik het zeggen kon. SUZE, als ik je leed doe, zeg het dan maar, 'k wil alles voor je doen. In den nacht wil ik naar stad loopen om breikatoen of wol voor je te halen, suus, lieve SUZE, schei toch uit met huilen, als je pa het merkt! zeg ben je boos, of hou je toch van me? suus, als je huilt, daar word ik zoo naar van. Zeg dan wat zal ik doen?... Wat wil je hebben?”

Een oogenblik stilte, alleen een nokkend geluid.

— Toe zeg dan, toe spreek toch....?”

— Laat me... dan... nu... met vrede BAREND,” is SUZES antwoord, door 't schreijen belemmerd en op hetzelfde oogenblik klinkt het in den gang:

— suze, waar ben je?” en het meisje dat de stem der danslustige DOROTHEA herkent, grijpt FLITZ bij de hand, schuift hem de roepende te gemoet en snelt zelve den donkeren gang in.

. . . . .

Ongeveer een half uur later bevindt ons gezelschap zich op nieuw vereenigd in het salon, de dames staan of zitten bij de piano, die voor deze gelegenheid uit de woonkamer naar 't salon werd overgebracht en waarvoor SUZE is gezeten die werkelijk lief de reeds vroeger genoemde *Réverie* speelt. FLITZ staat aan hare zijde tuurt tamelijk dof op het muzikblad en heeft reeds eenmaal: »O! Jé" gezegd, daar SUZE 't blad omsloeg terwijl hij nog slechts ter halverwege gekomen was.

Op algemeen vereerend verzoek draagt SAARTJE van den dominé vervolgens, *De Kalif van Bagdad* voor, en geeft FLITZ daarna een paar walsjes van STRAUSS bij wijze van obligaat op zijn fluit — die hij voor eene verrassing in den zak stak — ten beste, zoo charmant in de maat, dat DOORTJE met haar gewoon: »hi, hi, hi," aanmerkt: »Ik galoppeer al."

Of de heer burgemeester ook aan de muziek doet....?

Een weinig aan den zang. De guitare voor accompagnement; hij laat zich niet gaarne bidden en zal daarom beproeven om zich, bij gebreke van zijn instrument, met de piano te accompagneren.

Waarom VAN BAVIK het eerst gevatte voornemen zoo spoedig laat varen, om de gevoelvolle Romance: »*La bénédiction d'un pere*" te zingen, weten wij niet, maar zeker is het, dat hij na het instrument eenige smeltende akkoorden te hebben ontlokt, den »*Afscheidsgroet aan het Vaderland*" aankondigt en met een onverklaarbaar gevoelvolle stem de regelen zingt, die wij ter eere van den dichter hier nederschrijven:

Vaarwel, mijn Vaderland.
Het schip doorklieft de baren
En 't oostlijk windgebruisch
Fluit hevig door het want,
Mijn oog kan naauwlijks meer
Uw blinkend duin ontwaren;
Gij hoort mijn stem niet meer, } *bis.*
Mijn dierbaar Vaderland 1). }

---

1) Dit lied, van den heer J. P. HEIJE, en treffend op muziek gebracht door den heer W. BROEDELÉ, weerspreekt het beweren zoo krachtig, alsof onze schoone moedertaal niet bij uitnemendheid voor den zang zoude geschikt zijn. 't Is treu-

Ze hebben het allen *gehoord*, wat meer zegt, ze hebben het allen *verstaan*. De herhaling dier beide laatste regels, zoo ontegenzeggelijk roerend door het melancholische hunner beteekenis als door het wegslepemde der accoordvoeging en voordragt, ze hebben een zoodanigen indruk op de hoorders te weeg gebracht, dat zelfs DOORTJE niet lacht en FLITZ — welligt niet wetende *wat* hij doet — insgelijk als betooverd, met de heeren instemt die in een uitbundig: »bravo! bravo!” losbarsten.

Misschien, lezer, kent gij menschen — welligt één zelfs van zeer nabij — wier zenuwen spoedig in beweging zijn te brengen en althans, somwijlen in eene stemming verkeeren, dat zij — gij verstaat de uitdrukking — »niet *zóveel* noodig hebben om geheel van streek te geraken.”

SUZE was er *zó* eene. De dag van heden had haar stoffe tot nadenken opgeleverd, verschillende omstandigheden werkten nu eens vrolijk dan weder geheel anders op haar prikkelbaar gemoed, en zich naauw, als met geweld van het onverwachte en zoo vreemd gevoerde gesprek met BAREND FLITZ hersteld hebbende — om binnen geen mal figuur te maken — had zij zich, op verzoek, terstond aan de piano gezet in de hoop dat de sporen van hare tranen, in dien tusschentijd geheel zouden verdwijnen. Ze had gespeeld en zich goed gehouden, hoewel ze duidelijk bemerkte dat BAREND zoo *raar* deed. Ze had naar de Kalif geluisterd met de oogen zoo strak op de stijve vingers der speelster gerigt, als of ze haar de kunst wilde afzien en..... was zij beveriger geworden toen bij het einde van het eerste couplet de stem van den zanger gevoelvol het vaderland een smeltend »Vaarwel” toezong, zij trilde zichtbaar toen in het tweede couplet die stem nog welluidender, nog gevoelvoller klonk en — hikte het haar in den keel toen ten laatste nogmaals die woorden :

»Vaarwel, vaar eeuwig wel,

Mijn - dier - baar va - der - land !

als weg stierven en zich — wij zouden haast zeggen in eenige rig, dat men in ons dierbaar vaderland zoo weinig nationaal trots bezit en alles mooijer en beter vindt, wat uit den vreemde komt.

klagende piano-accorden oplosten, zij barstte in een hevige snikken uit, toen ten tweede male een luid »bravo! bravo!» het salon vervulde.

Gij lacht oude zee-kaptein, die vijf-en-twintig of meerdere jaren op de oost of de west hebt gevaren, en nu vol »kou en ongemak» met uw voeten in 't vilt, uw tijd moet slijten met zulke beuzel-verhaaltjes te lezen.

Gij haalt de schouders op grijze snorbaard, die u niet herinnert een traan te hebben gestort, dan toen ge in 't jaar twaalf, zoo droevig in de rigting waar 't *vaderland*, moest terug trekken en zelfs *die* tranen niet heet bleven omdat de vorst, die des winters in 't Noorden meer dan een keizer te zeggen heeft, ze spoedig op uwe kaken tot ijs-parels stolde.

Ge zegt, onnatuurlijk! oude Jufvrouw, die liever trappen schuren dan muziek hoort en slechts gevoel voor uw kat hebt.

Ge zegt flauw! respektabele Mijnheer of Mevrouw, die tranen hebt gestort in zware beproevingen, bij smartelijke verliezen, maar 't hoofd hebt gebeurd dewijl uw pligt vorderde dat ge werkzaam zoudt blijven.

Of gij lacht, of gij schouders op haalt, of gij 't onnatuurlijk of flauw vindt, SUZE kan 't waarlijk niet helpen, zij kan niet helpen dat hare zenuwen — Mijnheeren en dames — niet gelijk aan uwe zenuwen zijn, ze kan niet helpen, dat ze nog zoo weinig in 't leven ondervond; ze kan niet helpen, dat ze, bij een zang zoo als zij dien nimmer hoorde, in snikken uitbarst; ze deed zich meer geweld aan dan gij zoudt meenen, en wij, lezer, wij kunnen 't niet helpen indien gij geen meisje kent, dat in de plaats van SUZE, even als zij, niet zóó veel zou noodig hebben gehad om in de war te komen, maar *dit* verzekeren wij u — wij kennen er vele.

Door Mama GLIEKE en MEVROUW MEIJER ondersteund verlaat de jarige weldra het vertrek. Van BAVIK, maakt eenigermate' ontsteld, zijne excuses tot den gastheer, dat hij welligt een pijnlijke toon heeft aangeslagen, dat misschien lieve betrekkingen vroeger dit land verlieten of wel ..... maar de gast-

heer verzekert, dat het niets dan een gevolg van de warmte is, en schudt den zanger met verrukking de hand en betuigt, dat hij *in stad* — alweer de groote koopstad — nooit zoo iets gehoord heeft, en dat nog wel, in 't *Hollandsch*.

Dominé zelfs, die anders ronduit moet verklaren dat hij weinig met die kunstmatige zangerij op heeft — zeker dewijl het kerkgezag zoo weinig kunstmatig is — steekt den burgemeester met een: »ik dank u, ik dank u,» zijn hand toe. De heeren MEIJER, vader en zoon, zien met een zekeren eerbied op den jongen burgervader neder, die zóó 'n stem had en houden hunne handen niet terug.

Handen geven, lezer, is dorpsgebruik, vooral na nuts-lezingen, dáár evenwel zonder onderscheid of men heeft geluisterd en voldaan is, of wel heeft gegeeuid en 't vervelend vond.

De beide jonge dames die in't vertrek bleven, zeiden... niets, omdat ze niet regt wisten of zulks wel paste en ook, omdat ze nieuwsgierig waren wat SUZE zoo op eens aan 't huilen gebragt had.

Wat de kandidaat-notaris betreft, hij keek verbazend wonderlijk naar de deur door welke SUZE het salon verliet, maar bleef op zijn stoel zitten; hij zag vervolgens verbazend wonderlijk naar het handgedruk der heeren, maar bleef op zijn stoel zitten, en draaide, toen hij een hem aangeboden glas bisschop naar binnen had geslagen, zoo raar met de oogen .... maar toch .... hij *bleef* op zijn stoel zitten.

De heeren aan den haard spreken nog over verschillende zaken voort, zonder dat GLIEKKE zijn huisvriend mist, die steeds op zijn stoel zit. Na verloop van een half uur komen de twee oude dames terug met eene verontschuldiging der jarige, die volstrekt weer binnen had willen komen, doch door *haar* geraden werd, maar stil boven te blijven, aangezien het binnen nog al warm, en SUZE nog al zenuwachtig was. Een kwartier later, staat FREDERIK in den gang met een geöpende hand en verlaten acht personen de woning, waar van de achterste nog al moeite met de stoep-treden schijnt te hebben.

— De heer FLITZ schijnt alleen de achterhoede te willen uit-

maken," zegt VAN BAVIK. »Ik weet niet of hij..... Neemt niet kwalijk;... dames!... dominé! ik zal eens zien..... zeer aangenaam geweest uw gezelschap.... tot het genoegen.. Tot weerzien, wel t' huis"....

Eenige stemmen: »Bonsoir burgemeester" en nog eenige zachtere stemmen alleen: »Burgemeester." De drie heeren, ieder met eene dame aan den arm, stappen door, en VAN BAVIK treedt terug en tuurt in de duisternis naar den persoon, die zoo 'n werk met de stoeptreden had.

Ruim tien weken zijn er sedert den dag verlopen dat de jaardag van SUZE GLIEKKE op VREDE-LUST werd gevierd, en tien weken ook sedert VAN BAVIK, den heer die beter op zijn stoel zat dan hij ter been was, aanbood hem naar huis te vergezellen. Ofschoon dit aanbod met weinig kiessche en niet zeer vleijende woorden gedurig was afgeslagen, was het niettemin gaandeweg eene zoodanige behoefte geworden, dat FLITZ aan dat geleide zijne behoudene tehuiskomst te danken had.

Veel is er dien tijd veranderd. Ontegenzeggelijk veel. In stede van naakte takken alleen, draagt eik en beuk, en al wat boom mag genoemd worden, thans een frisch en jeugdig groen, waarop de oogen, die nog schemeren van al die sneeuwtooneeltjes, met wellust blijven rusten. Wat is er sedert de koude Februarijmaand, die er pleisier in had om de ijsbloemen zoo vast tegen de vensterruiten te drukken en ontelbare leiboomen zoowel op VREDE-LUST als overal den dood te berokkenen, wat is er sedert dien tijd, een leven in de groote brouwerij gekomen. De vogels vooral, ze schijnen uitgelaten. Ze beginnen reeds, wanneer een ander ter naauwernood de eerste helft der nachtrust genoten heeft, wat spektakel op het dak; wat lawaai in de linde voor het raam; wat een getjilp en gefluit; maar..... luister, 't is zoo onaardig niet; 't is wel lief..... ze schijnen een magtige pret te hebben..... Aardig volkje! Wat zijt ge vrolijk. Wat roept ge helder: »Ten bedde uit, luiaard! zie naar buiten, de zon gaat ook voor u op. Kom! kom! zoo ge althans niet ko-

men zult om wreedaardig ons echtheid te verwoesten en onze kindertjes te rooven.”

Wat zijn er velen helaas! die dat roepen wel aardig vinden, er een poosje naar luisteren, doch daarna zich nog eventjes..... om voor goed wakker te blijven, wanneer die knaapjes daar buiten al moede van 't roepen zijn.’

Veel, zeer veel is er in de natuur veranderd; de weiden die zoo droevig dor lagen, zijn met een donker groen bekleed, waarin het rundvee dartelt; het landvolk kniest niet langer bij den poveren haard, het spit, en zaait, en egt; nog eens, er is veel veranderd, meer dan wij zeggen kunnen, er kwam *be-paald* leven in de groote brouwerij.

Leven! En toch niet *alle* veranderingen die er *in* en *om* B.... hebben plaats gegrepen, getuigen dat er leven voor doodslaap kwam. Wij zullen U eene woning binnenvoeren, lezer waarin de Mei niet lacht om dat er de luiken gesloten zijn, om dat de doodslaap er het leven verving. (?)

Hier dien trap op.... regts die kamer.... Zie, daar staat een mooie stevige eikenhouten kist met acht mooie blank geschuurde handvatsels er aan. Er is veel zorg aan die kist besteed; waarom....? Omdat de wormen die in de zwarte aarde huizen, niet meenen zullen dat in die kist een gemeene...(!) arbeider of een van de diakonie te slapen ligt; of wel, omdat die slapende een dagje langer onder de zoden zal liggen, eer er niets meer dan eenige beenderen en tanden van hem zullen te vinden zijn.

'n Mooije kist! Gelukkig dat *wij* 't bemerken, anders zouden de nijvere mannen die er de nachtrust aan wijdden, weinig voldoening van hun arbeid hebben. Geen woord van tevredenheid werd hun betuigd. Mevrouw heeft dadelijk den zakdoek voor de oogen gedrukt toen ze die kist er zag staan, en de meiden zijn angstig naar de keuken gevlugt, toen ze haar de woning zagen binnen dragen. 'n Mooije kist! Wilt ge nog nader bij komen om haar beter te beschouwen en zien wie het is die er in ligt...? Neen... gij treedt al terug; de atmospheer in die kamer, slaat u naar om 't harte. Haastig verlaat gij het

verblijf waar het stof van den man ligt, die weleer aan menig sterfhuis verscheen om de goederen welke een gestorvene maar luttel tijds in leen hield, weder aan levenden tegen kontante betaling te gunnen, de man, die heel wat testamenten maakte, en weinige weken geleden, toen hij een belangrijk stuk teekende, weinig vermoedde, dat die naam J. VAN SAFFELEN voor 't laatst door hem werd neêrgeschreven.

't Was eene belangrijke gebeurtenis, eene gewigtige verandering in B.... de notaris VAN SAFFELEN had, terwijl alles een nieuw leven bekwam, zijn leven met den dood verruild. Ja...? Arme VAN SAFFELEN, dan hebben wij diep medelijden met u en uwe treurende weduwe, maar neen, we hopen en wij vertrouwen dat gij, reeds opgewekt, in eene nieuwe lente zijt overgebracht... dat ook *gij* leeft..... leeft, in eene reinere, eene betere wereld, waar geen scheiden meer wezen zal.

De weduwe had veel beklag en ondervond veel deelneming en FLITZ die zijne gansche notariële vorming — al was die vorming dan ook eenigermate aan zijn figuur gelijk — aan den kundigen en geduldigen notaris was verschuldigd. FLITZ die inderdaad in VAN SAFFELEN'S ziekte zich met kracht had aangegrepen, opdat de werkzaamheden haren loop zouden hebben en trouw in 't waken geweest was, had zijne tranen niet kunnen bedwingen toen zijn leermeester en vriend, zoo als dominé zeide: »het tijdelijke met het eeuwige had verwisseld,» en, zoo als *hij* zeide: »nooit geen aktes meer passeren, en nooit meer aan de overzij van den lessenaar zou staan.»

FLITZ! waarlijk ge hebt toch geen kwaad hart, al sist er een leelijk slangetje in uwe borst. Waarlijk wij billijken het oordeel der bedroefde notaris-weduwe, die u een engel van goedheid noemt. Ten haren opzigte ja... maar een Engel, neen FLITZ daar ontbreekt veel aan, en, vooral dat slangetje hindert vreeselijk, dat leelijke! dat foci zwarte slangetje!!

In die verloopene tien weken was er in B.... nog meer veranderd -- voor 't algemeen van minder belang, voor den belangstellenden lezer, niet onbelangrijk.

Nog geen veertien dagen na het, door ons bijgewoonde feest op VREDE-LUST, vertrok de familie naar de Nederlandsche hoofdstad, om daar — voor de eerste maal sedert hare komst in B.... eenigen tijd bij zwager vos, te gaan logeren. Over 't algemeen wist men niet waaraan deze plotselinge, ofschoon tijdelijke, plaatsverandering moest worden toegeschreven, aangezien de heer GLEKKE altijd verzekerde, wanneer hij ter wille zijner dames eens naar de naburige stad W.. . was geweest, blijde te zijn de vrije buiten lucht weder in te ademen. Eenigen meenden, dat het ter wille van Mevrouw was die kort na SUZES jaardag gevallen, zich den arm ernstig bezeerde, terwijl zij de hulp van RUIL, den plattelands-heelmeester, tot diens overgrootte ergenis, niet had ingeroepen; anderen vermoedden dat er iemand van de familie moest gestorven zijn en de heer GLEKKE naar Holland trok, om de erfenis te gaan halen en velen hadden aan FLITZ, de huisvriend, gevraagd, wat de oorzaak van een vertrek mogt wezen, waardoor de slager, de bakker, de kruidenier en zoo vele anderen groot nadeel leden.

— Omdat ze er gek zijn;" was BARENDS onvriendelijk en weinig zachtmoedig antwoord geweest, omdat ze met geen dorpelingen meer te vreden zijn; omdat.... omdat die nieuwe snoes, die burgemeester, zoo'n kwá jongen, ze den kop op hol brengt."

Arme FLITZ! Toen hij den dag na het feest zijn gewone digestie visite kwam maken, en, hoewel het zijn »eetdag" niet was, stellig op het gewone ombertje en een famillare boterham had gerekend, was Mevrouw, en zelfs SUZE, niet komen opdagen. De heer GLEKKE had hem, ja vriendelijk, maar toch in geen deele zóó »sjooviaal" als gewoonlijk ontvangen en hem »ronduit" gezegd, dat hij nog een paar brieven te beantwoorden had.

Arme FLITZ! Hij was er den volgenden zondag — zijn gewone dag — heen gestapt om zich van 't werken en ziekeverzorgen eens te verpoezen, en toen..... 't was alles wel als van ouds geweest.... maar Mevrouw had zoo'n pijn aan den arm gehad en SUZE had met ditjes en datjes, af en aan gedraafd en was zoo ijselijk onnatuurlijk geweest, als of ze alles verge-

ten had, wat hij in den gang tot haar sprak, Mijnheer GLIEKKE die ook al zoo raar heen en weer had gegluurd, was... eindelijk ná 't partijtje, heel droogjes tot de bekendmaking van het plan gekomen, om VREDE-LUST voor een poos te verlaten, waarbij hij vrij duidelijk had te kennen gegeven, dat ze elkaar dezen avond maar vaarwel moesten zeggen, want, FLITZ zou vast wel begrijpen dat de dames en ook *hij*, nog een boel te redden en te bezorgen hadden — vooral daar het zoo treurig met mama's arm was — terwijl FLITZ mede wel begrijpen zou dat hij — GLIEKKE — niet meer kon komen om hem nog te zien of 't zou toevallig bij den notaris moeten zijn, die nog al ernstig ziek scheen en 't zeker niet aardig zou vinden indien *hij* niet, nog eventjes aankwam.

Arme FLITZ! SUZE had bijna den geheelen tijd zonder „lach of praat” met een afgewend hoofd gezeten en was haastig met een paar vuile bordjes — 't geen ze anders nimmer deed — de kamer uitgegaan, juist toen hij om „op te stappen” naar zijne handschoenen zocht. Arme FLITZ! hij had gewacht.... vijf.... tien.... vijftien.... twintig minuten.... maar suus was niet teruggekomen en papa GLIEKKE had nog al vriendelijk gezegd, dat FLITZ zich niet generen moest, indien hij naar huis wilde. SUZE.... ja.. SUZE was naar de keuken.... misschien naar boven... hij wilde haar wel..... maar anders, FLITZ kon er op aan, hij zou zijne dochter de groeten wel overbrengen. Arme FLITZ, zonder het meisje, dat, toen ze kind was, zoo dikwijls op zijn knie had gezeten, waar hij zoo familiaar meê geweest was, waar hij alles van gedaan kon krijgen, en die hij nu zoo vreeselijk liefhad; hij moest haar verlaten zonder haar eenmaal een hand ten afscheid te kunnen geven. Hij moest VREDE-LUST verlaten, VREDE-LUST waar hij „doen en laten,” de intime, de onontbeerlijke huisvriend geweest was. Van VREDE-LUST, verstooten, miskent en verschopt vertrekken, ter wille van een : „ellendigen windbuil.”

Arme FLITZ! welk eene verandering voor u.

Wat de ware oorzaak dier verandering der GLIEKES ten opzichte van den huisvriend was, kon welligt na het vertrek der

familie alleen de persoon ophelderen, voor wien BAREND FLITZ zulke uitgelezene woorden veil had.

Ook *hij* maakte kort na het diner zijne visite aan de vriendelijke en gulle familie. 't Was vóór den middag. Mevrouw was zeer vriendelijk, jufvrouw SUZE nog al stil geweest en bij 't afscheid zeide mijnheer, dat het zulk flink weér om te loopen was en dat, zoo VAN BAVIK lust gevoelde, hij dan 't genoeg zou hebben de plaats eens met hem door te gaan, hij kon dan later meê naar 't dorp wandelen OOM VAN SAFFELEN een afscheidsbezoek te brengen en meteen te zien of hij wat beter was.

De heeren wandelden de plaats door, die, volgens de verzekering van den eigenaar, er des zomers geheel anders uitzag — alsof de jonge burgervader in 't onzekere verkeerde of de boomen en heesters te B..... c. a. des zomers in 't blad kwamen of niet! Lieve veranderingen.. *dit* hier en *dat* daar; veranderingen voor den *niet* eigenaar van minder belang, te meer daar hij onmogelijk precies kon begrijpen, hoe die paden en sloten eertijds door VREDE-LUST slingerden. Och! 't was niet voor *hem* voor *zijn* genoeg, neen, hij had eene dochter — VAN BAVIK was er ten volle van overtuigd — dat meisje, zijn eenig kind, och! hij wenschte zoo zeer dat VREDE-LUST haar dierbaar zou blijven, wanneer *zij* — de ouders — er eenmaal niet meer zouden wezen. Dat hij 't zoo lief deed veranderen en al die fijne boomen plantte, 't was niet voor *hem* maar alles voor SUZE. »Och! kinderen,» had de heer GLEEKKE vervolgt, »kinderen gaan je zoo na aan 't hart, ja VAN BAVIK, ik hoop dat je 't ook eenmaal zult ondervinden en daarom valt het een vader verschrikkelijk hard indien hij..... maar och! ik kan je alles niet zeggen...»

VAN BAVIK zweeg..... wat kon *hij* zeggen...?

— Och! in vertrouwen,» hernam de vader — want juist wanneer niet *alles* gezegd kan worden, wordt gewoonlijk *niets* verzwegen — »er is iets, dat me hindert, fameus hindert: 'k heb je voor eenige dagen, je weet wel bij den haard, entre-nous, van FLITZ gesproken... niet waar?»

— Ha! juist,» antwoordde VAN BAVIK.

— Men weet tot wien men spreekt,” hernam GLIEKKE, »ik zou het niet graag aan de klok hebben, voel je? Welnu, tegen alle verwachting heeft hij de dwaasheid gehad aan SUZE — het kind — van liede te spreken. Dien avond.... begrijp eens. — 't Kwam spoedig aan 't licht, je weet wel die zenuwachtigheid toen je gezongen hadt... Mama vertelde mij 's anderen daags waar de schoen had gekneld. 't Kind zelve was er erg van geschrokken, en nog begrijp ik niet, hoe hij, die zoo *wel* mijne zienswijze kent, het in 't hoofd heeft gekregen om zóó misbruik van mijn vertrouwen te maken. Had ik dat kunnen voorzien!.. je begrijpt VAN BAVIK.....” en even stond de spreker stil en zag zijn aandachtigen hoorder beteekenend aan.”

— Wel zeker!.... natuurlijk!” zeide VAN BAVIK, mede stilstaande en mede op nieuw voorttrekende toen GLIEKKE verder ging.

— Er zijn papieren die men vertrouwt, zie je,” vervolgde GLIEKKE. »Ik had voorzigtiger kunnen zijn, maar, wie kan 't helpen dat de fondsen naar beneden gaan. Enfin, zóó en op dien voet kan er niets van komen. Eenmaal »fiat” de ijver om een beroep te verkrijgen zou aldra verflaauwen, daar zij zelfs nu niet groot is. 't Werd vreijen jaar *wit* jaar *in*, totdat het vreijen ons oudjes nog 't meest ging vervelen; dan trouwen in 's hemels naam en, geld *hier* en geld *daar*.... de man zou blijven wat hij is, neen minder worden..... een last voor zijn vrouw, een treurig voorbeeld van werkeloosheid voor zijne kinderen! Zie je VAN BAVIK.....” en GLIEKKE stond weder stil maar hiep ook kort daarna weder door; »zie je, ik heb er het meisje een hartig woord van gezegd en hoewel ik FLITZ, omdat hij in onbezonnenheid tegen mijne, hem welbekende begrippen handelde, niet voor 't hoofd wil stooten dewijl ook later.... begrijp je.... zoo moet nu voorloopig dat hek wat verhangen worden en voel je — maar heel onder ons, — 't is daarom dat we een week of wat van huis gaan.”

VAN BAVIK had gehoord en gevoeld en was tot aan de notaris woning medegewandeld en FLITZ, die in 't kantoor stond, had over 't horretje heen gezien, dat de heer VAN VREDE-LUST den

jongen burgemeester »ijselijk hartelijk” de hand schudde en duidelijk verstaan, dat hij hem, »bespottelijk amiekaal” vaarwel zei, en hem nog nariet, toen de schel reeds was overgegaan: »Mogt je soms in dien tijd te Amsterdam komen, we logeren Heerengracht n°. 260.”

Nog eens zeggen wij, arme FLITZ! welk eene verandering! Arme FLITZ, *toen* vooral; want, voor de eerste maal van zijn leven, bromde hij eene verwensching tusschen de tanden, eene nare verwensching waar een leelijke vloek op volgde.

't Was overdag wanneer hij, na veel geschrijf de pen nederlegde, 't was des nachts wanneer hij aan 't ziekbed, volgens mevrouw VAN SAFFELEN, een engel was, dat FLITZ aan de schrikkelijke verandering dacht, die ten zijnen opzigte had plaats gegrepen; aan de koelheid van haar, die hij zoo wezenlijk lief had en aan den man die, hem gewis door lage intrigues, den burgemeesters-post ontzetselde door »mooije praatjes,” »gekekkelijke manieren” én een »gemaakt zingen” den ondergang van zijn geluk bewerkte; die SUZE op een laaghartige wijze aan hem ontroofde; die zich door nare streken, in zijne plaats had weten te dringen en hem schandelijk de vriendschap en achting der GLIEKKES ontstal..... »die lage hond!”

Jaloezy! uw troetelkind, is laster.

't Was waarheid, dat de jonge burgemeester een paar malen in de week des avonds naar de naburige stad W.... ging en des anderen daags buitengewoon vroegtijdig terugkeerde; 't was waarheid, dat FLITZ, hem een paar malen het dorp zag binnenkomen, juist toen hij de kantoorluiken openwierp.

Was 't waarheid ook, dat hij er dan zoo »dof en af”, had uitgezien, zoo »onzeker en waggelend” geloopt had...?

't Was waarheid dat de kandidaat-notaris op zekeren morgen, voor zaken den burgemeester moest spreken en van Jufvrouw KAMP ten bescheid kreeg, dat burgemeester nog niet bij de hand was..... 't was waarheid dat hij *ten elf ure*, nog niet was opgestaan.

Was 't waarheid ook, dat VAN BAVIK een luiard moest ge-

noemd worden, die *nooit* was te spreken... of, bleef hij dien dag zoo lang te bedde, dewijl een woedende hoofdpijn hem voor 't werk ongeschikt maakte.....?

't Was waarheid, dat FLITZ, toen hij op zekeren avond alleen in de gelagkamer van 't *Geldersche wapen* op den logementhouder wachtte, ten einde hem een rijtuig naar stad te bestellen — waarmede een geneesheer, bij VAN SAFFELEN in consult, zou gehaald worden — in de aangrenzende kamer, door van BAVIK bewoond, eene vrouw luidkeels hoorde snikken; 't was waarheid, dat hij zijn gehoor scherpemde, haar duidelijk hoorde zeggen: »Het arme kind dan Mijnheer... moet *ik* er alleen voor zorgen.....? Ach! God... wat moet ik beginnen...? heb toch medelijden..... de bloed! *ik* heb er geen voedsel voor en alles zoo bitter duur," en verder luisterend, eenige onverstaanbare doch blijkbaar vermanende klanken van den bewoner dier kamer had opgevangen, 't geen met geldgeklank besloten was. Waarheid was het, dat FLITZ kort daarna, eene knappe, doch armoe-dig gekleedde jonge vrouw den gang uit zag treden, die het kind dat ze droeg, zorgvuldig met haar voorschoot bedekte.

Was het óók waarheid dat van BAVIK een »gemeen sjusjet" was, die meisjes in 't ongeluk bragt en zijn goeden naam door 'n luttel stuk geld zocht te bewaren. Of wel, betreurde hij de noodzakelijkheid eener wet, die den verleider voor elke vervolging vrijwaart en de zwakke verleide alleen, de gevolgen van één onbedachten stond doet torschen.....?

Groote verandering in tien weken. De knappe, aardige, geestige, fatsoenlijke burgemeester, die nog kort geleden met zoo veel vreugde-betoon, de gemeente werd binnengevoerd en in den aanvang, de vrij algemeene achting en welwillendheid genoot, hij vond de leden van den raad tegenwoordig zoo stijf en kortaf, kreeg ook al eenige malen, bij sommigen belet en begreep in 't geheel niet waaraan die groote verandering moest worden toegeschreven; hij begreep het niet, al bespeurde hij duidelijk, dat BAREND FLITZ hem alles behalven genegen was.

En nu... de notaris, VAN SAFFELEN was gestorven en de aan-

gifte bij den eersten wethouder geschied, want, burgemeester was.... voor eenige dagen naar Holland vertrokken. Naar Holland! FLITZ was vuurrood geworden toen hij 't hoorde... naar Holland!... Heerengracht N°. 260!.... soze!..... zou SUZE *waarachtig* alles vergeten zijn...?

— Naar Holland.... naar Holland,” die woorden werden door BAREND FLITZ ontelbare malen op één dag herhaald en zelfs, toen hij, met den langen zwarten mantel om, en den hoed met het lange lanfer er aan, de kist volgde waarin de leermeester en vriend naar het kerkhof werd gedragen, meende de persoon die naast hem ging, dat mijnheer FLITZ niet wel bij zinnen was, want, duidelijk verstond hij de woorden, dat het... »naar Holland.... Heerengracht N°. 260....” ging.

De trouwe diensten waarmede FLITZ den notaris in zijne laatste levensdagen was ter zijde geweest, hadden hem dermate ten gunste van zijn kweekeling gestemd, dat hij, in weerwil der geringschatting zijner notariële bekwaamheden, gedurig den wensch uitte, dat FLITZ, zoo *hij* niet van het ziekbed mogt verrijzen, hem als notaris te B.... zoude opvolgen. Inderdaad VAN SAF-ELEN had met eene schijnbare kalmte zijn vriend den weg, welken hij moest inslaan, gewezen, ten einde..... misschien!..... tot zijne plaats de benoeming te erlangen.

Dat de zwakke notaris na de gegeven inlichtingen op nieuw in eene hevige koorts verviel, zal *hem* niet verwonderen wien 't leven nog niet tot last is en, zoo gaarne ten nutte der zijnen, nog jaren lang wenscht werkzaam te blijven. Dat FLITZ sedert dien stond in eene soort van sollicitatiekoorts leefde, zal evenmin *hem* verwonderen die verstaan heeft wat *hij* in zijn schild voerde en niemand zal het bevreemden, dat FLITZ reeds den dag na de begrafenis de reis naar de provinciale hoofdstad ondernam om te bewerken, dat zijn naam op de voordragt werd geplaatst en vervolgens naar Holland trok, naar de residentie om den minister van Justitie voor zijn persoon te winnen.

FLITZ trok naar Holland. Over Amsterdam naar 's Gravenhage, van 's Gravenhage naar va en moê op WOLKENSTEIJN en van WOL-

KENSTELJN reisde hij weder naar Amsterdam en liep er op zekeren morgen de Heerengracht langs, van het IJ tot den Amstel, heen en terug zoekende..... zoekende naar, N°. 260.

Maar... vruchteloos was dat zoeken geweest, want, FLITZ had niet begrepen dat de huizen aan de overzij van 't water, ook tot de Heerengracht behoorden. Dat »satersche" N°. had hij niet gevonden en de kastelein van 't logement, waar hij zijn intrek nam, wist ook niet te zeggen bij wien de heer GLIEKKE uit B.... c. a. op de Heerengracht logeerde, evenmin als de kruijer, de schoenenpoetser, de kantoorklerk, de dominé — 't was een aanspreker geweest — de loterijjood en een meisje met een mandje onder 't voorschoot, die hij allen op straat onderzoekend had aangesproken, hem 't vraagstuk hadden opgelost.

BABEND FLETZ kwam in B..... terug, maar zijn onrust was nog grooter dan vóór zijn vertrek, want... van BAVIK zat nog in Holland — misschien wel — neen zeker Heerengracht N°. 260 en, op zekeren avond doopte hij met een driftige hand de pen in den inkt en schreef..... den volgenden brief:

Dierbare Mejufvrouw SUSE!

Ik heb in een zeer nare spanning verkeerd sedert ik de laatste maal op VEDE-LUST was en vooral sedert je met Papa en Mama naar Holland bent vertrokken. Ik weet op mijn woord van eer niet, wat ik er van denken moet, maar, des te beter weet ik, die persoon van VAN BAVIK een gemeen sjusjet is daar niemand van weten wil. Dierbare SUUS, ik heb je zoo lief en waarom je veranderd bent, begrijp ik in 't geheel niet, net zoo min als van je ouwelui. Als het alleen van dat Sierenengezang komt dan moet ik je nadrukkelijk zeggen, daar niet langer naar te luisteren om reden boven gezegd. Je bent veel te lief en te goed om ongelukkig te worden. O! suus ik hou toch zoo idiolaat van je en alles zou zich wel schikken — want je Papa weet immers niet, ik iets bij den trap zeide? — als de zaken zoo loopen als ondergethoopt. Je weet, de notaris VAN SAFFELN dood is, het spijt

mij ijselijk, maar nu het eenmaal zoo ver is gekomen nu doet het mij toch plezier hij mij den weg wees om in zijne plaats te komen. Toen met het burgemeesterschap had ik aan den koning geschreven met verzoek van geheimhouding maar, daar moet je niet gaan suus. Eerst naar den Prokureur-Generaal en dan naar den minister in den Haag, allebei heel vriendelijke menschen die zeijen, aan mij te zullen denken. O! lieve suus als *jij* maar van me houdt en niet als vroeger een gemeen sjusjet met den post gaat strijken dan is *alles niets*.

Onderget. in Amsterdam zijnde heeft overal op de Heerengracht als een gek naar N°. 260 gezocht om je te vinden en nu besluit ik deze hopende hij te regt zal komen. Zeg maar niet, ik je schreef en nog eens, luister maar niet naar een ander die te onfatsoenlijk is om het in een brief als deze, neder te stellen.

Kan het zijn, zend mij dan een woordje van liefde tot bescheid; denk, ik je al zoo lang gekend heb. Hoop met mij, ik den notaris-post zal krijgen, het protokol is nu in handen van den notaris uit E... die met VAN BAVIK op en neer gaat, dat maakt mij soms zoo benaauwd.

Nogmaals gegroet Dierbare suus, ik heb waarachtig alles voor je over en geloof mij,

Dierbare Mejufvrouw suse!

UWelEd. Dienstw. Dien. en Minnaar

B. FLITZ.

B..... 12 Mei 18.5.

Ka^t. Not.

PS. Atjuu suus.

Deze brief dien wij BAREND letterlijk naschreven, werd aan het bekende adres verzonden en door suse GLIEKKE ontvangen, juist, toen zij alleen met ligte hoofdpijn te huis was, terwijl de overige familieleden zich in Artis bevonden.

In den namiddag van een' schoonen Mei-avond — twee weken ongeveer na de terugkomst der familie GLIEKKE OP VREDE-LUST — vinden wij ALEXANDER VAN BAVIK voor het opgeschoven raam zijner schrijfkamer weder.

Zijn gelaat draagt de duidelijkste sporen eener blijde — zeer blijde — gemoedstemming, en in zijne hand houdt hij een brief welks korte inhoud door hem reeds verscheidene malen werd gelezen en herlezen.

— Moeder! ENGEL! dat is uw werk," spreekt hij half luide in vervoering, en FIK, die naast zijn stoel te snorken lag, eensklaps bij de voorpooten vattende, springt hij op, en danst met zijn vriend de kamer door, zoo wild, dat FIK, die al tamelijk oud is, en zelfs in zijn jonge dagen niet dol veel van dansen hield, begint te pruttelen en jufvrouw KAMP eenige oogeblikken later om 't hoekje van de deur kijkt, en vraagt, of burgemeester om 't servies op 't kastje zal denken, en heengaat met een hoofdschuddend:

— 't Is niet pluis in den bol."

Een half uur later zit de burgemeester voor zijne schrijftafel en schrijft:

Liefste Vriendin!

De nacht is voorbij, de morgenschemering breekt aan, de zon van ons heil zal dra aan den horizon lichten. Innig beminde, de scheidsmuur dien de liefde uwer ouders tusschen ons rijzen deed, zal vallen. Mijne maatschappelijke positie werd eene schoone verbetering toegezegd. Eerlang zal ik u aan 't kloppende hart mogen drukken. Eerlang zal ik u geheel kunnen toebehooren en den staat,.... maar neen,.... de last tot zwijgen werd mij nadrukkelijk opgelegd. Hem te verzaken ware ontrouw plegen. Voor *ieder* moet ik zwijgen. Maar voor u.....? — Het allereerst. Of zoudt ge voor het altaar der liefde hechten, aan het trouwwoord van hem, die den vriend geen trouw hield, wiens ontrouw u zelve eenmaal gebleken was?

Vaarwel mijn innig geliefde suze. Spoedig hoop ik u een meer uitvoerig, een meer bevredigend berigt te kunnen toezenden, zoo de omstandigheden mij niet mogten veroorloven u in persoon woorden van liefde te komen toespreken.

Geloof mij, Uw. onveranderlijk trouwe vriend,

ALEXANDER.

B..... 28 Mei 18.5.

Deze brief haastig geschreven, werd even haastig gevouwen en verzegeld, terwijl alleen het: »aan suze,” op de buitenzijde werd gesteld en nog dienzelfden middag zag BAREND FLITZ, die bij de wed. VAN SAFFELEN thee dronk, VAN BAVIK het raam voorbij stappen.... Waar mogt dat heengaan....? Naar stad....? Neen! v..... naar de GLIEKKES.

— Zee je wat BAREND...?” vroegde de weduwe.

— Nee mevrouw, niets,” antwoordde FLITZ. »Maar weet u, ik heb haast, ik heb iets te doen, volstrekt geen dorst meer; neem mij niet kwalijk,” en hij greep naar zijn hoed en vatte zijn »siks pens” 1) en verliet, zonder mevrouw op hare verdere vragen te antwoorden, het vertrek.

Had de kandidaat-notaris, toen hij mevrouw VAN SAFFELENS huiskamer betrad, voor eenige oogenblikken eigen angsten en zorgen vergeten om de bedroefde — zoo als *hij* het noemde — wat op te vrolijken met de bespiegelingen hoe alles door hem zou worden aangelegd, indien hij als notaris »in plaats van mijnheer mogt worden benoemd”; hoe hij alles hier in huis anders zou inrigten, daar mevrouw toch wel waarschijnlijk in kamers zou gaan en hij dan het huis wou huren; had hij, om *haar* eene aangename afleiding te bezorgen.... (?) zich aan de droombeelden overgegeven, die der treurende vrouw inderdaad — schoon ze het den goeden hulpvaardigen jongen niet euvel duidde — de sombere werkelijkheid waarin *zij* zich bevond nog pijnlijker hadden gemaakt, was FLITZ — ten slotte — naar

1) Six pence, een dikke houten wandelstok in den vorm van een haak.

naar eigene meening — bij die bespiegelingen niet zelden in 't komieke gevallen,..... sedert hij het valsche gelaat van dien BAYK weder aanschouwde, waren al die droombeelden vervlogen en was al het komieke op eenmaal verdwenen; het kookte hem feller dan immer in de borst, en, terwijl MEVROUW VAN SAFFELLEN niet wist wat BAREND zoo eensklaps tot vertrekken had gepocht en de heer MELJER Jr. die FLITZ, tegen 't vallen van den avond, even buiten het dorp ontmoette, niet begreep hoe hij zoo kortaf: »bonswaar,” had gezegd, zat BAREND FLITZ met zijn dikke haakstok in het akkermaalshout dat de regterzijde der laan van VREDE-LUST en de linkerzijde van den landweg begrensd, en wachtte.... wachtte op het »gemeene sjusjet”, wachtte lang.... zeer lang, met weinig vredelievende gevoelens.

Zoo als BAREND daar tusschen de takken en blaren zat had hij volkomen den tijd om zich alles te herinneren wat het negatieve vriendschapsvuur voor *dien* persoon in zijn binnenste kon brandende houden. Bij alles herdacht hij ook zijn laatste bezoek op VREDE-LUST. Na de terugkomst der familie was hij niet in gebreke gebleven haar eene verwelkomvisite te brengen en hoe.... hoe werd hij ontvangen....? Mijnheer was hem in den gang te gemoet gekomen en had zijn vriendelijken groet niet beantwoord, zoo als hij voorheen zou gedaan hebben. De dames had hij niet kunnen spreken, want ze waren druk aan de schoonmaak, die tot de terugkomst was uitgesteld, en, terwijl BAREND op GLIEKKE's verzoek, mede naar de goudvischkom was gewandeld — zonder eenmaal te zijn binnengelaten — had hij veel van goudvisschen en telkens weder van goudvisschen gehoord, doch van haar had hij niets vernomen, van haar die ook, na zijn schrijven niets van zich hooren liet, van haar die ingepakt en hem totaal ontstolen was. Meer dan drie volle uren had de kandidaat-notaris reeds in zijn schuilhoek doorgebracht zonder dat eenig levend wezen het hek van VREDE-LUST was uitgetreden.

't Was erg donker, want de bewolkte lucht beroofde het aardrijk van het zachte stargeglim en FLITZ, die volstrekt niet zien kon, scherpte des te sterker zijn gehoor maar hoorde, ook vol-

strekt niets dan nu eens het voorbijrijden van een kar of wagen op den landweg, en dan weder het zacht getikkel van regendroppels op het eikenloof, waaronder hij verscholen zat.

Dat FLITZ zoo langzamerhand van den drup iets mée kreeg; zal den lezer niet verwonderen, evenmin als het hem bevreemden zal dat het toeven aan die plaats, hem om verschillende redenen, hoe langer zoo onaangenamer werd. Eensklaps echter, begint hem het hart vreeselijk te bonzen.... hij hoort iets..... ja, duidelijk.... zuchten!..... zuchten!.... somwijlen afgewisseld door een onderaardsch brommend geluid; regts aan de zijde van den landweg, schuift iets..... het bloed stijgt hem met geweld naar 't voorhoofd, doch stroomt insgelijks met geweld naar de hoofdbron terug, nu datzelfde gerucht en geschuifel zich ter linker zijde, in de laan van VREDE-LUST laat hooren 't schiet hem ijselijk in de beenen; zóó ijselijk dat hem de kniën knikken; de *six pence* wordt met een zenuwachtige kracht aan het beneden-einde omklemd, die dikke haak is het eenige wapen, een wapen, zeer geschikt om beentjes te ligten, maar zeker niet bestand tegen een aanval der helsche magten.

Nadat het gezucht en geschuifel nu eens verder af en dan weder meer nabij onzen BAREND nog eenigen tijd het angstzweet uit al zijne porien had gelokt, treft plots, zeer nabij de plaats waar hij zich bevindt, een akelig spookachtig gebrom zijne ooren, duidelijk verneemt hij ketengerammel en.... juist zint hij op het middel om door een zijsprong het akkermaalshout en tevens het monster te ontspringen, toen hij een hevigen gil uitstoot, want.... met een ander akelig geluid, dat veel overeenkomst met het hoesten eener oude tooverkol heeft, is het spookmonster op hem aangevlogen en gevoelt hij den heksenklaauw hem 't vleesch van zijn regter been scheuren!!! zoodat zijne angstkreten zich weldra ijzingwekkend in het rond doen hooren.

— Fik! Alla! Hier Fik!" klinkt het gebiedend van de landweg zijde, doch Fik — het spookmonster — die nog steeds tusschen zijne oude tanden de broekspijp van den bevenden aspirant-notaris klemt, schijnt niet genegen, zonder zijn prooi, tot

den baas terug te keeren, en, steeds rukkende en wederrukkende, sliert hij FLITZ — die van den schrik geen kracht bezit om weêrstand te bieden — door de takken met zich voort, totdat zij zamen op den landweg staan en FLITZ een krachtig: »kerel wie ben je....?» in de ooren dreunt.

— Ik!» schreeuwt FLITZ met een holle stem, maar voegt er stenend bij: »Roep in 's hemelsnaam dat akelige beest... of...»

— Alla FIK, laat los. Hier!..... hier!! zeg ik je.....» klinkt het weder gebiedend, maar ook even gebiedend nogmaals: »Spreek, wie ben je....?»

— Ik!.... ik zelf,» is het antwoord, en wij durven niet vast bepalen of dat antwoord in den eenvoud des harten werd gegeven, of wel, dat onze BAREND den naam van hem, maar liefst wilde verzwijgen, die uren achtereen in 't kreupelhout zat om een burgervader het beentje te ligten.

De baas van FIK meent de stem van *ik* te hebben herkend, dat *ik* klonk zoo FLITZig, doch — het verlangde antwoord niet ontvangende, voelt hij zich gerechtigd den door FIK gevangene een landlooper te noemen en nader tredende, terwijl hij in de zwarte figuur nu volkomen den kandidaat-notaris herkent, vat hij hem bij den kraag en zegt met nadruk:

— Dat zitten tusschen 't kreupelhout in den laten avond komt mij razend verdacht voor, misschien heb je geen logies in 't dorp of in een hooiberg kunnen krijgen.... hé? Welnu, ik zal je eene betere slaappleats geven, dan onder den drup der blâren, vooruit! je zult heerlijk slapen onder den toren. Vooruit, zeg ik je..... en, zoo je misschien een buitengewone dienst van je beenen denkt te vergen, reken er op, dat FIK en mijn persoon er te zamen zes hebben. Voorwaarts, marsch! FIK! links.»

De oude, trouwe FIK plaatst zich op 't kommando aan de linkerzijde van zijn gebieders, doch *ik*, die nog bevende van den angst, den man van gezag niet herkend, prevelt iets van: »Laat me gaan als je blief?» en verwenscht heimelijk zijne nare »posietsje,» terwijl hij tot overmaat van ramp, zijn haakvormig wapen in 't kreupelhout achterliet, omdat de beide handen hem

onontbeerlijk waren geweest, ten einde nijdige takken uit het aangezicht te keeren.

— Maar hemel! geloof toch.... ik ben....” zucht de gevangene.

— Een landlooper, een struikroover, misschien nog erger,” valt de meester van RIK hem dreigend in de rede. »Voorwaarts! marsch! zeg ik nog eens, of anders zal mijn trouwe bloedhond genoodzaakt wezen zijne tanden met je strot, in eene naauwe verbinding te brengen.

RIK een *bloedhond*! Gelukkig! RIK, de goede oude hoort het niet, maar, de kandidaat des te beter. Een bloedhond! en haastig wendt hij zich om en stapt, zonder een woord te spreken met een akelig gezicht voorwaarts, en verzwijgt nog steeds een naam, die hem welligt de vrijheid zou hebben terug gegeven.

't Gaat voorwaarts. RIK naast zijn baas in gepeins voortstapende, geniet het voorregt, om door diens parapluie voor den steeds digter stroomenden regen te worden beschut. FLITZ wordt doornat. Langs de kwast van zijn pet, die treurig nederhangt, glijdt het regenwater in den *réservoir* tusschen hals en stropdas, zoodat hij van tijd tot tijd, allerszonderlingst met zijne schouderblaren werkt. 't Gaat voortwaarts, doch VAN BAVIK — de lezer heeft hem ongetwijfeld terstond herkend — vindt zich een paar malen verplicht zijn gevangene eene zachte drukking in den rug te geven, daar FLITZ weinig trek naar het logement gevoelt dat hem is toegezegd.

't Gaat voorwaarts, doch naauwelijks heeft ons drietal den zoogenaamden *molenhoek* omgeslagen, waardoor de gloeiende — N°. één der dorpsverlichting zichtbaar wordt, of BAREND wendt zich tot den gestrengen man die hem volgt, en zegt op een toon die van zijn angst getuigt:

— Hoor beste vriend, als ik je eens..... een paar kwartjes gaf, wat dunkt je...? waarachtig, ik ben een fatsoenlijk man, misschien ken je me wel, ik heet mijnheer FLITZ.”

— Verschrikkelijk! verschrikkelijk! Omkoopning van 't ge-regt,” roept de *beste vriend*, op een toon die den gevangene bewijst, hoezeer zijn voorslag de verontwaardiging van den ge-

regtsman heeft opgewekt. »Twee kwartjes! en dan een valschen naam opgeven! denk je, dat ik mij knollen voor citroenen laat verkoopen? Een heer zou zich bij ontijd op een afgelegene plaats, tusschen 't struikgewas verbergen! Voorwaarts zeg ik je.....!» en, als tot zich zelve sprekende, vervolgt hij: »verzwarende omstandigheden. Poging tot omkoopning. 't Opgeven van een valschen naam.....» en luider: »Vooruit dan! FIK geef acht!» maar BAREND die op het achtgeven van den *bloedhond* niet bijzonder gesteld is, volgt het tot hem gerigte kommando, terwijl hij stil voortgaande, herhaaldelijk de waarachtige verzekering geeft, dat *hij* en niemand anders dan *hij* de heer FLITZ is, 't geen het kleinste kind van 't dorp zal kunnen bevestigen.

In 't einde heeft ons gezelschap de dorpstraat bereikt. Gelukkig voor den druipenden kandidaat, dat de plassende regen al wat leeft, binnen's huis houdt. Zij treden den hoek van het schoolhuis om,.... daar, aan de linkerzijde is de woning van de notaris-weduwe, het raam van 't kantoor, waar binnen zelfs de stomme boeken zouden kunnen getuigen, dat *hij* wel degelijk FLITZ is.

— Voorwaarts!» roept de vreemde diender nogmaals, en..... ginds vertoont zich het kerkgebouw — dat nog zwarter dan de duisternis zelve is; het gevreesde kerkgebouw, dat hij zoo ontelbare malen, met een dubbeltje en een cent in zijn regter vestjeszak is binnengegaan, waar zijn eigen naam in drie verschillende banken gesneden staat, waarvan hij de kleine ruitjes in 't groote raam honderde malen heeft overgeteld, waarin hij zoo menig rustig uurtje heeft doorgebracht en..... waarvan hij nu, zoo geen onvoorziene redding daagt, het onder den toren tot nachtverblijf zal bekomen, in 't akelige gezelschap van de doodbaar, waarop nog onlangs de kist van den notaris stond.

Akelige voorstelling!..... maar hoor, eensklaps klinkt het achter hem: »Halt!» en omziende bespeurt hij dat hij zich ter plaatse bevindt, waar die wilde Let hem eerst zoo'n leelijke poets speelde, en ziet, dat de gevreesde meester van den bloedhond zijn hand aan de deurkling van 't *Geldersche Wapen* slaat, ter-

wijl hij oogenblikkelijk daarna, nogmaals diens gebiedende stem hoort, met het bevel, om binnen te gaan.

FLITZ treedt binnen. Het licht van 't olielampje, dat in den gang brandt, bewerkt dat hij in den aanvang nog minder ziet dan buiten, waar hij zwarter tegen zwart kon onderscheiden.

FIK niest.

VAN BAVIK, die beter *licht* kan verdragen, schuift zijn gevangene zachtkens zijne kamer binnen, sluit de deur, doet een lucifer ontbranden, waardoor FLITZ op nieuw de oogen sluit en FIK nogmaals niest, ontsteekt zijne lamp en, terwijl FIK zijn nest ruikt, zich afschudt en daarna op 't kussen in 't mandje rolt, ruikt FLITZ lont, schudt zenuwachtig met zijn hoofd en wenscht zich verre van hier,..... 't liefst op zijn paardenharen.... met hoofd en al *onder* de dekens.

Treurig! Akelig treurig staat hij daar, de ongelukkige kandidaat-notaris, tegenover den man dien hij thans bij 't lamplicht volkomen herkent, tegenover hem, dien hij verfoeit, veracht, en wien hij een val in 't zand, benevens een roffel met den »siks pens" had toegezworen; tegenover den valschaard, den JUDAS — die hem zijn »kroon uit het hoofd had genomen en suus voor den neus weg kaapte" die lafhartig en leugenachtig, dat kleine beest in 't nest, een bloedhond noemde, om bang als hij was, zijn tegenpartij vrees aan te jagen, doch ook.... tegenover *hem*, — die regt had, te vragen: Waarom hij in 't kreupelhout zat." Tegenover den man, die op een scherpen toon dreigde en..... verbeell! stijf en stout volhield hem niet te kennen, met de bewering dat de heer FLITZ — een lief en charmant mensch, zijn intime vriend — nimmer de dwaasheid in 't hoofd zou hebben gekregen, om zich »uit de grap" — zoo als hij gezegd had — des avonds laat in 't natte kreupelhout te verbergen en..... al bestond er werkelijk eenige gelijkenis tusschen hem en den genoemden heer *hij*, *hij* niet zijn kon, maar een gemeene struikroover moest wezen.

Wat FLITZ ook ter zijner verdediging mogt aanvoeren alles was vruchteloos, evenzeer als het eene vergeefsche poging bleef,

om den burgemeester tot de overtuiging te brengen dat hij werkelijk de persoon was dien VAN BAVIK daar even — hoe valschaardig! — zijn (*intime*) vriend noemde.

— Spreek van geluk kerel, dat ik niet terstond met de handboei te voorschijn kom,” zegt VAN BAVIK eindelijk, »binnen een paar minuten zal mijn veldwachter hier zijn, die je naar het hôtel zal expédieren, van waar je morgen vroegtijdig naar W... zult worden overgebracht, en, daar het je zeker niet onverschillig kan wezen welk lot je verder bereid zal worden, zoo wil ik, in naam des konings, de goedheid hebben zijn geëerbiedigden wil je onder het oog te houden, de straf voor landlooperij, verdacht oponthoud, poging tot omkoopning en naamvervalsching, beide laatste zoo sterk voor een misdadig opzet pleitende..... zie hier...” en de jonge burgervader houdt den ongelukkigen kandidaat het blad voor, waarop het vonnis voor zoo veel boosheid gedrukt staat....

De confusie maakt bij onzen FLITZ, van lieverlede voor een gevoel plaats, dat hem zegt..” je hebt toch ook handen aan je lijf BAREND.” Er kiemt een denkbeeld, dat men den draak met hem steekt, hij wil een anderen toon aanslaan, doch bezint zich dat het verblijf in 't kreupelhout, toch altijd een naar punt ter verdediging blijft... Een gemoedelijk woord dan... een woord..... Maar, nog eer het besluit is genomen, omtrent de wijze waarop hij zich weer zal verdedigen, dreunt hem het: »Lees dan kerel!” met kracht in de ooren en... een oogenblik later, vliegt FIK, met een allerijselijkst geblaf uit zijn nest op den vreemdeling aan, daar deze letterlijk gilt, toen hij zijn vonnis heeft gelezen, vervat in de woorden:

»Z. M. heeft benoemd tot notaris te B..... den Heer B. FLITZ.”

FIK bekomt eene sterke vermaning om »koest” naar zijn nest te gaan en op het oogenblik dat VAN BAVIK zijn gevangene tot kalmte stemt, door hem, trouwhartig de hand schuddend, met zijne benoeming geluk te wenschen, gilt de onstelde Jufvrouw KAMP buiten de geslotene deur:

— In 's hemelsnaam wat is hier te doen...?”

De burgemeester acht het onnoodig om voor zijne huisgenooten te verbergen, wat in het Nieuwsblad gedrukt staat en terwijl FLITZ nog niet van zijne verbazing bekomen, den zonderlingen vijand als wezenloos blijft aanstaren, houdt deze der ontstelde vrouw, door echtvriend en dienstboden gevolgd, de courant voor en zegt: »ziet gij, wij lachten met ons drieën omdat *hier* de benoeming van den heer FLITZ tot notaris te dezer plaatse en *daar* de mijne tot kantonregter te W. staat te lezen.»

Weinige oogenblikken later trok het personeel, aan 't *wapen van Gelderland* verbonden, terug naar de plaats vanwaar het gekomen was, doch jufvrouw KAMP, alles behalve lagchende want... wie zeide haar dat een nieuwe burgemeester ook als deze, bij haar den intrek nemen en, even prompt in de betaling zou zijn.

De veldwachter verscheen, maar, er was »van des burgemeesters orders» volstrekt niets, dan dat hij het nieuwsblad bij de heeren wethouders ter inzage zou bezorgen, dewijl zij anders in weerwil der groote verbeteringen in het postwezen, het blad — heden avond door VAN BAVIK uit de stad medegebragt — eerst den volgenden dag des namiddags zouden te zien krijgen.

Wij zullen niet verhalen wat er verder in de kamer van den nieuw benoemden kantonregter verhandeld werd; 't zij genoeg gezegd, dat de beide heeren te zamen een glas wijn dronken, dat FLITZ een uur later zijn zonderlingen vijand de hand schudde, en in tamelijk verwarde woorden verzekerde, dat een mensch zich bedriegen kan, dat hij het »waarachtig» niet geweten had, en hartelijk hoopte dat VAN BAVIK, wat gepasseerd was als gepasseerd zou beschouwen, totdat hij in eene stemming — hemelsbreed van die verschillende, waarin hij binnenkwam — de kamer verliet en in 't naar huis gaan ontelbare malen de woorden: »ik notaris» herhaalde.

De nieuw benoemde kantonregter, waarmede besloot hij den gewigtigen dag?

Zie, hij neemt het langwerpige boek met den groen lederen omslag, legt het voor zich op de schrijftafel en schrijft op bladz. 142:

28 Mei 18.5.

»Zóó spoedig verwachtte ik de blijde uitkomst niet. Morgen zal suze mijn brief ontvangen en schier gelijktijdig het raadsel daarin vervat, uit het nieuwsblad zien opgelost.

»De kantonregter van W..... met een inkomen van circa twee duizend gulden, zal in genade door de ouders worden ontvangen, die den burgemeester van B..... op een inkomen van vierhonderd gulden de hand hunner lieveling moesten ontzeggen.

»De hooggeplaatste neef, de neef mijner lieve moeder, heeft zonder zijn pligt te verzaken, aan mijne wenschen voldaan. »Zal het land schade lijden door *mijne* benoeming? Mogt *hij*, voor den dooven, ouden man — nu reeds, voor den Grooten Regter verschenen — niet een jong mensch in de plaats stellen, die met hart en ziel zijne belangrijke roeping hoopt te vervullen, zij het dan ook de zoon eener beminde nicht....? »Is het *hem* euvel te duiden, dat hij, met betrekking tot den notarispost, den raad van den burgemeester der plaats het oor leende, den raad van den neef — burgemeester, die een geluk, door hem zelve zoo vurig begeerd, ook gaarne een ander geschonken zag; die in gemoede kon verklaren dat de aspirant de achting van den overleden notaris genoot, en gedurende diens ziekte, met ijver, diens werkzaamheden verrigtte?

»De morgenschemering is reeds voorbij. Een schoone dag is angebroken, een dag die den sleutel tot een reeks van nog blijdere dagen geeft. Groot is mijne blijdschap! Streelend het gevoel, dat ik een steen tot het gebouw van *hem* mogt aanbren- gen, wien ik, ondanks mij zelve, een ergernis was geworden.

»Slaap wel, mijn liefste vrouwtje! Droom lieflijk, gij moogt het.

»Rust wel mijn waardste FLITZ! Eerst kwelde ik u buiten mijn toedoen..... dezen avond, om uwe vreugde en uwe verassing nog grooter te maken. Rust wel en droom genoeglijk, »gij kunt het.

»Slaap wel, neef van mijn ENGEL; gij hebt geen kwaad gedaan. Zie in uw droom, twee dankbare aangezigten... wel-

»ligt ontwaart ge op den achtergrond er nog twee, die u wel-
»gevalliger zijn.

» Slaap wel mijn beste, trouwe RIK, snork naar hartelust.
» Je gaat weer naar stad, hoor! en je krijgt 'n nieuwe halsband
» ook zoo oud als je bent; 'n halsband met een opschrift, » voor
» moed, beleid en trouw, » en, als je jonger waart, en op twee
» beenen gingt, dan spande ik mijn beste kruiwagen in, om je
» een veldwachterspost te bezorgen.

» Slaapt allen wel! Ook *ik* ga slapen, in de blijdestemming,
» met een hart dat uitroept:

» O! goedheid Gods! nooit regt geprezen!
Heet *hij* een mensch, dien *gij* niet treft?
Hoe snood ondankbaar moet *hij* wezen,
Die 't hart niet vrolijk tot U heft!
Neen! *alles* aan God dank te weten,
Zij steeds *mijn* pligt, *mijn* werk, *mijn* lied!
De Heer heeft nimmer mij vergeten;
Vergeet, mijn ziel! den Heer ook niet!"

In de dagen die volgden, klonk het nieuwtje door B.... en omliggende plaatsjes van mond tot mond: Burgemeester — kontronregter te W.... FLITZ — notaris. 't Algemeen houdt van veranderingen en daarom had het vrede, met VAN BAVIKS benoeming, al werd er op den armen minister heel wat afgegeven, die ook al — 't was eigenlijk schande — neefjes en nichtjes — let wel »nichtjes» — boven anderen voortrok. In B.... c. a. zoude iedereen: vreemden boven eigen hebben voorgetrokken!... hm!!!

De jonge dorpelingen, vooral degenen die voor weinige maanden »Leve de burgemeester!» hadden geschreeuwd, en 't lewendigst hunne vreugde over zijne komst aan den dag legden, waren ook nu weder, het meest met zijn vertrek ingenomen. Geen wonder, het zou weer feest in 't dorp worden; ze zouden weer rijden en ligt, dat een nieuwe wat scheutiger dan deze zou zijn, want, voor alles wat er gedaan werd, had VAN BAVIK slechts een som van vijftig gulden gegeven, waarvoor de armen alleen wa-

ren onthaald geworden. De oudere dorpingen, die den pret meer in hunne beursen hadden gevoeld, meenden, dat die gekheid voor den nieuwe wel achterwege kon blijven, maar, afschoon wij niet kunnen zeggen wat er bij de komst van dien nieuwe gebeurd is, wij gelooven vast, dat de jongelieden, den boventoon hebben gekregen.... want, dat brengt de tijdgeest zoo mede.

't Sprak van zelf, dat er magtig veel visites werden gebragt aan burgemeester VAN BAVIK en aan den notaris FLITZ; vooral aan den laatste, dewijl er van den eerste ook al zoo raar gepraat was, maar ook voornamelijk, dewijl hij, den dag na zijne benoeming, in den avond was vertrokken en nu, twee dagen later, nog niet was teruggekeerd.

FLITZ ontving visites en tapte madera alsof het water was. Hij ontving, van al de dorpsheeren — ja, ook van sommige dames — visites, maar die één, die één kwam niet opdagen, *hij* niet, die vroeger de eerste zoude geweest zijn.

— Nog een glaasje....? 'n halfje dan...?" zeide FLITZ met de maderakaraf schermend.

— Dankje, heus niet, hi! hi! hi lachte Mejufvrouw DOORTJE HASPELS, die met pa was medegegaan en 't ijselijk aardig vond, om eens in een kamer van 'n jong heer te zitten.

— Toe maar...." dreigde FLITZ, maar eensklaps werd hij vuurrood, want één zeer bekend hoofd schoof het raam voorbij en een oogenblik later, klonk de winkelschel — FLITZ had kamers bij een bakker — terwijl er onmiddellijk daarna, op de deur werd getikt.

» Binnen!!!" riep de notaris — zoo hard dat Jufvrouw DOORTJE er »puur" van ontstelde en..... de persoon die binnen trad, was... de heer van VREDE-LUST.

Wij laten den aangenaam verrasten notaris, voor GLIEKKES welgemeenden gelukwensch op het hartelijkst zijn dank betuigen en spoeden ons naar VREDE-LUST, ten einde ons te overtuigen, dat de dames, zoo als GLIEKKE zijn' vriend verzekerde, welvarende zijn.

't Bevreedt ons, bij 't binnentreden van het woonvertrek, dat wij de dames niet alleen, maar in 't gezelschap, van den heer ex-burgemeester VAN BAVIK, aantreffen.

— 't Zal GLIEKKE razend spijten," zegt mevrouw. »Nog geen uur geleden ging hij naar het dorp, om zoowel u, als den Heer FLITZ, een filicitatiebezoek te brengen. Eerst gisteren zag hij de benoemingen bij toeval in de Staats-Courant. Waarlijk uw verblijf alhier is van korten duur geweest, terwijl wij, door onze lange afwezigheid, slechts weinig van uw aangenaam gezelschap konden genieten."

— En toch durf ik hopen, mevrouw," antwoordt VAN BAVIK, »dat mijne kennismaking in dit gastvrije huis geene voorbijgaande zal geweest zijn; W.... ligt slechts een klein uur van hier, voor al des zomers is het eene lieve wandeling, en..." liet hij er na eene kleine pauze op volgen, »wanneer ik in mijne nieuwe betrekking gevestigd zal zijn, vertrouw ik dat ook dames mijne nederige woning zullen betreden, waarbinnen een lief vrouwtje, haar met blijdschap ontvangen zal."

— Een vrouwtje!" roept mevrouw GLIEKKE met een kermisgezigt terwijl SUZE een blik op VAN BAVIKS tweeden roksknoop werpt, even onderzoekend als dien, waarmede zij iederen morgen uit haar venster, den weerhaan begroette.

— Geëngageerd! Ja waarlijk mevrouw," herneemt VAN BAVIK, »en zeer zoude ik mij bedriegen indien mejufvrouw uwe dochter en haar naamgenoot, mijn beminde SUZE, na eene kennismaking welke ik hoop dat eerlang zal plaats hebben, geen vriendinnen werden."

— SUZE....?"

— SUZETTE VAN HILSDORPF," zegt de ex-burgemeester en wil er nog iets bij voegen maar wordt door den terugkeerenden heer GLIEKKE gestoord, die, met de beide handen vooruit, hem in éénen adem gelukwenscht en verhaalt, dat hij, »bot ving," maar blijde is hem hier nog te treffen.

GLIEKKE door zijne gade op de hoogte der belangrijke mededeeling gebragt, vervalt ten tweede male in een hartelijken gelukwensch waarmede de dames instemmen.

't Gesprek tusschen de heeren wordt levendig.

De heer des huizes stelt zich veel van de conversatie met mijnheer en mevrouw VAN BAVIK voor, wanneer zij althans, twee- of

driemaal op VREDE-LUST willen komen, tegen hij, éénmaal in stad, dewijl hij — vooral na dat laatste verblijf in mevrouws stad — nog meer afkeer, van al wat stad is, gekregen heeft. Ook de benoeming van FLITZ geeft aanleiding tot levendigheid in 't gesprek en nadat de heer des huizes ten slotte nog heeft aangemerkt, dat VAN BAVIK al heel vlug een tweede *ik* voor 't nieuwe nestje heeft gezocht en deze daarop beteekenend heeft geantwoord, dat bij zulk eene benoeming noodwendig een SUZE behoort, ziet hij, dat de SUZE die tegenover hem zit een kleur krijgt, terwijl GLIEKKE, die den kantonregter weinige oogenblikken later in persoon uitlaat hem nog — in vertrouwen — toefluistert: »En FLITZ is doodelijk..... enfn, 't is nu wat anders.»

SUZE GLIEKKE had een kleur gekregen, en, dewijl aan dat kleuren zoo dikwerf een geheel verkeerde uitleg wordt gegeven en zulks hier insgelijks zou kunnen plaats hebben, zoo voeren wij den lezer naar het oogenblik terug waarin wij SUZE met den belangrijken brief van BAREND FLITZ, in handen, Heerengracht N°. 260 achterlieten.

Wat het meisje na de lezing er van gevoelde, loste zich op in de woorden:

— Die goeije FLITZ!”

Die goeije FLITZ! Neen, haar had de gebrekkige stijl niet gehinderd, want vader VAN ALPHEN leerde, dat men moet schrijven zooals men praat en FLITZ had waarlijk geschreven, zóó als hij zou gesproken hebben.

Die goeije FLITZ! Hij toch was de eenige geweest die haar een woord had toegesproken, een woordje... dat maar zelden een meisjes-oor kan treffen, zonder in het maagdelijk hartje weerklink te vinden. BAREND was de eenige geweest die suus — ofschoon op eene plompe wijze — het woordje LIEFDE deed hooren.

Bemind te worden... och! het is zoo'n zalig gevoel! De uitverkorene eens mans te zijn: O! het is zoo'n streelende gewaarwording!

Pardon dames, wij weten 't wel. Gij laat ook blaauwtjes loopen, maar... wij weten 't evenzeer dat er dan ook niet zelden papa's en mama's achter de schermen zitten; dan klinken de woorden: »geen bestaan, slechte conduite,» of »veel te min,» ook meestal bovenuit.

Och! voor het wezen, dat, volgens een onzer beminde zangers *van liefde leeft* is het zoo'n streelende gedachte dat zij *bemind* wordt, en van dien één, uit duizende de gepréfererde is. Van daar ook, dat ADÈLE, met PIET, over wiens lafheid, ze vroeger op 't kransje zoo lostrok, heden engagements-visites maakt; dat JEANE met ADRIAAN, wiens groote neus zoo dikwerf haren spotlust wekte, morgen één neus zal uitmaken; dat NELLY met WILLEM, wiens ernst en stijfheid, hem eertijds, in hare oogen, tot een onuitstaanbaar être maakten, binnen kort dezelfde dorpspastorij hoopt te betrekken; dat GONNE om HEINRICH, wien ze op de stoomboot leerde kennen, en na dien tijd slechts tweemaal ten harent ontving... ouders, en broeders, en zusters, en vrienden, en vaderland wil verlaten, om het dierbare wezen — van wien ze weinig meer weet, dan dat hij een »*ganz grosser weinhändler*» is — naar het groote Duitschland te volgen.

Die goeije FLITZ! *Hij* was het, die haar gezegd had: »suus ik heb je zoo lief» en, ofschoon die nieuwe burgemeester iets raars in haar gemoed had doen trillen, vooral toen zij door BARENDs verklaring geschokt, hem zoo buitengewoon hoorde zingen..... zij was weder geheel en al FLITZ geworden, nadat papa zoo ongevoelig, zoo onaardig over dien goeden jongen had losgetrokken en haar verbod, gemeenzaam met hem te zijn, zoo als zij tot hertoe geweest was.

Na het vertrek van VREDE-LUST had ze veel aan den vriend gedacht en weinig vermaak in de genoegens geschept, die haar in de stad van mama, waren aangeboden. De neven vond ze onuitstaanbaar, vooral neef DORIS die áltijd als ze uitgingen met zijn arm kwam aanzetten, als of ze niet alleen loopen kon.

Die goeije FLITZ! Hij had haar gezocht.... maar natuurlijk in die groote stad niet kunnen vinden. Zij zelve immers wist

nooit, wanneer ze huiswaarts keerde, op welke hoogte zij zich bevond, en zou buiten twijfel, zonder geleide verdwaald zijn.

Die nieuwe burgemeester! Wie had kunnen denken dat hij, zoo als FLITZ schreef »veel te onfatsoenlijk was om het in een brief als deze neder te stellen.» Wat mogt het zijn, dat hem, die waarlijk toch heel aardig en nog veel meer was, zoo in minachting bragt, terwijl BAREND scheen te vermoeden dat hij hem — nog bovendien — bij haar in den weg stond?

Maar.... als FLITZ iets zeide dan moest het wel waar zijn, en 't bleek dus almede, dat het alles geen goud is wat blinkt.

Hoe dikwijls stond het geschreven: Dierbare SUZE.”

Die goeije FLITZ.... misschien notaris.... althans, zoo geen gemeen sujet met den post ging strijken en dan....?

Die goeije FLITZ! dat was de grondtoon der overdenkingen van 't lieve meisje *geweest*, en nu.... nu ze na het vertrek van den ex-burgemeester op hare kamer zit, nu kan ze niet gelooven dat hij, die zoo hartelijk over FLITZ sprak, zijn vijand kon wezen, en vertrouwt dat BAREND zich ten zijnen opzigte bedroog, terwijl ze gedurig de woorden herdenkt: »Bij zulk een benoeming behoort eene SUZE.”

Nog dien zelfden middag had er tusschen de ouders GLIEKKE in het woonvertrek een onderhoud plaats, 't welk besloten werd, met de verklaring van mevrouw: »Als jij er vóór bent, dan ben *ik* er ook niet tegen, 't zal dus de vraag zijn of suus....? en SUUS, die spoedig daarop geroepen werd en kort en zakelijk vernam, dat BAREND FLITZ, in een vertrouwelijk gesprek met papa de hand zijner dochter gevraagd had, antwoordde op papa's vraag: »Wat dunkt je er van?» *niets*, maar wandelde den volgenden dag gëärmd met den nieuwen notaris door de boschjes van VREDELUST en nog een dag later, door de lange dorpstraat.

Hoe de hekkens zoo spoedig verhangen waren, begreep niemand, maar zeker is het, dat de slechte noten die er van den burgemeester VAN BAVIK waren gekraakt, door de schoonste loffuitingen werden vervangen en FLITZ verzekerde aan SUZE, dat de nieuwe kantonregter van W.... de sjivialste kerel was, dien

hij ooit ontmoette, en dat hij vast geloofde, mede door zijne tusschenkomst, de benoeming in den zak te hebben.

Wij mogen den lezer, vóór dat wij het *point finale* plaatsen eenige kleine ophelderlingen, niet onthouden.

Waarom solliciteerde VAN BAVIK, behalven de reden uit zijn dagboek vernomen, eerst naar het burgemeesterschap te B..... c. a.?

Omdat het de eenige vacante post in den omtrek van W..... was, en te W..... woonde het meisje, dat hij in de akademie-stad leerde kennen en teeder beminde.

Van waar zijne afgetrokkene antwoorden, aan den Heer GLIEKKE toen deze den jongen burgemeester, over de pligten sprak, die hij zelf als vader, te vervullen had?

Omdat de vader *zijner* SUZE, met den Heer GLIEKKE op dat belangrijke punt, geheel overeenstemde.

Waarom die avondwandelingen naar W..... terwijl de toegang tot van HILSDORFFS woning, hem na zijn eerste aanzoek ontzegd was?

Omdat SUZE HILSDORFF, eene vriendin had, die gaarne briefjes en geplukte vergeetmijnetjes overbragt en met toestemming van haar echtgenoot — ALEXANDERS akademievriend — den geestigen jongen, met liefde herbergde.

Ziet gij wel lezer, dat wij zeer discreet in 't doorblaren van het dagboek waren.

Vaarwel! Morgen zal er diner op VREDE-LUST zijn. Een prachtig verlovingsdiner en SUZE HILSDORFF zal tegenover BAREND FLITZ en SUZE GLIEKKE tegenover ALEXANDER VAN BAVIK zitten.

Zie zoo, wij leggen de pen neder, maar roepen eerst luide: Voorzigtig! gij die schittert met vernuft en talenten, er kunnen slangen sissen in de kransen die men u toewerpt, grijp niet al te haastig! En gij die nooit zult schitteren, zoek geen venijn in *al* de schoone bloemen, de bloemen die rijk zijn in kleuren en mild zijn in geuren.

LOENEN A/D VECHT,
10 Jan. 1856.*